

အောင်မြင်စာပေ

မင်းကျ

ရယ်မောခြင်း အပိုင်းအစများ

(၁၀၀၀ မာတ်ကြိုင်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၁၀၀၀၁၀၇

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၂၉၉၀၃၀၇

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့် (အမှတ်-၇၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။)

အတွင်းနှင့် မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်

ဦးအောင်မြင့် (အမှတ်-၁၆၊ သစ်ရာပင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။)

ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ (အမှတ်-၁၊ အောင်ဘာလေလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။)

ပထမအကြိမ် (၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ)

အုပ်ရေ-၅၀၀

တန်ဖိုး-၂၀၀ ကျပ်

အစီရင်ခံစာ

သောကြာစာစောင်တွင် ရေးသားခဲ့သော ဟာသတိုကလေးများကို စုစည်းတင်ဆက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကြားဖူးမှတ်ဖူးသော ရယ်စရာကလေးများကို ဆင့်ပွားခံစားထားခြင်းမျိုး တချို့တလေ ပါနိုင်တာကလွဲ၍ အများစုမှာ ကျွန်တော်၏ ပင်ကိုယ်စိတ်ကူးများသာ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် သွားဘက်ဆိုင်ရာဆေးတက္ကသိုလ် မဂ္ဂဇင်း၊ ဖတ်စရာဂျာနယ်၊ အတွေးသစ်ဂျာနယ်၊ လျှပ်တပြက်ဂျာနယ်နှင့် မုခမဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ပါဝင်ခဲ့သော ဝတ္ထုအတိုအစကလေးများကိုလည်း ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပါသည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွက်သွက်လက်လက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖတ်ရှုနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။

ရိုသေလေးစားလျက်

မင်းလူ

ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဘတ်စ်ကားပေါ် တက်လာသည်။ လွတ်နေသော နှစ်ယောက်တန်းထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ကားခပေးသောအခါ စပယ်ယာက နှစ်ယောက်စာ ယူလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ နှစ်ယောက်စာ ယူရတာလဲ”

“ဗိုက်ထဲက ကလေးအတွက်ပါ ယူလိုက်တာလေ”

ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။ နောက်မှတ်တိုင်တွင် ခရီးသည်တွေ ထပ်တက်လာသည်။

“အချောင်ကြီးနော်.. အထဲမှာ ထိုင်စရာနေရာ ရှိသေးတယ်”

စပယ်ယာက အော်ရင်း ကားထဲသို့ မျက်စိကစားလိုက်သည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးသည် ဘေးကလွတ်နေသော ထိုင်ခုံနေရာမှာ သူ့ခြင်းတောင်းကို တင်ထားတာ မြင်လိုက်ရ၏။

“ဟိုအစ်မကြီး.. ထိုင်ခုံပေါ် ဘာလို့ ခြင်းတောင်းတင်ထားရတာလဲ”

ဟု လှမ်းမေးသောအခါ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးက..

“ဗိုက်ထဲက ကလေးအတွက် ကြိုတင်နေရာ ဦးထားတာဟေ့”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်၏။

*

ယောက်ျားဖြစ်သူ အရက်မူးလွန်ပြီး သတိလစ်နေသဖြင့် မိန်းမမှာ ပျာယာခတ်သည်။ တတ်သလောက်မှတ်သလောက် ပြုစု၍ မရသောအခါ ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ဖို့ သတိရ၏။ အရေးထဲမှာ ဖုန်းနံပါတ် မေ့နေသည်။ မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာလည်း မတွေ့၊ လိပ်စာကတ်တွေထဲမှာလည်း မရှိ၊ သူဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး လေးနှစ်အရွယ်သားငယ်က “ဘာဖြစ်တာလဲ” မေးသည်။

“ဆရာဝန်ဖုန်းနံပါတ် ရှာမတွေ့လို့ သားရဲ့”

ထိုအခါ သားငယ်က အကြံပေးသည်။

“ဒါများ ဘာခက်လို့.. ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး သူ့ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်လောက်လဲလို့ မေးလိုက်ပေါ့”

အမေလုပ်သူက စိတ်တိုသွားပြီး..

“ဖုန်းနံပါတ် ရှာမတွေ့ပါဘူးဆိုမှ ဘယ်လိုလုပ် ဖုန်းဆက်လို့ရမှာလဲ၊ ဒီလောက်မှ နားမလည်ဘူးလား၊ သွားစမ်း.. အပေါ်ထပ်က မင်းဦးလေးဆီကို သွားပြော၊ ဆရာဝန်ဆီ မြန်မြန်သွားပြီး ဖုန်းနံပါတ်ဘယ်လောက်လဲ မေးခဲ့ပါလို့”

*

လမ်းဘေးတွင်ရပ်ထားသော ကားတစ်စင်းဆီသို့ ယာဉ်ထိန်းရဲတစ်ဦး ရောက်လာပြီး ဒရိုင်ဘာကို ပြောသည်။

“ကဲ.. ခင်ဗျားလိုင်စင် ပေးပါ”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ဖမ်းတာလဲ ဆရာ”

“ယာဉ်မရပ်ရတဲ့နေရာမှာ ရပ်ထားလို့”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကားရဲ့နောက်မှာ ကပ်ပြီးရပ်ထားတဲ့ ကားကကော”

“အဲဒါ ကျုပ်တို့ ယာဉ်ထိန်းရဲကားဗျ”

*

မိန်းမတွေမကောင်းကြောင်း ပယ်ပယ်နှယ်နှယ်ရေးထားသော စာအုပ်တစ်အုပ် ထွက်လာသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ အလွန်ရောင်းကောင်း၏။ ဘယ်လိုပရိသတ်တွေကများ ဖတ်ကြသလဲဟု စစ်တမ်း ကောက်ကြည့်သောအခါ အံ့ဩစရာ တွေ့ရ၏။ တစ်ခဲနက် ဝယ်ယူအားပေးကြသူများမှာ မိန်းမများပင် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

*

ဘောလုံးပွဲဝါသနာအိုး တစ်ယောက်သည် ရုပ်မြင်သံကြားမှ တိုက်ရိုက်ပြမည့်ပွဲကို အားပါးတရ ကြည့်ရှုအားပေးဖို့ စောင့်စားနေသည်။ ဘောလုံးပွဲ ပြခန်းကျမှ ရုတ်တရက် မီးပြတ်သွား၏။

“တောက်.. ဘောလုံးပွဲ လာခါနီးမှ မီးက ပျက်ရတယ်လို့ကွာ”

မှောင်ကြီးမဲကြီးထဲမှာ မကျေမနပ် ရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ အမေဖြစ်သူ အဘွားအိုက လှမ်းပြော၏။

“မီးမလာရင်လည်း ဖယောင်းတိုင်လေးထွန်းပြီး ကြည့်ပေါ့ကွယ်”

*

မြို့တော်တစ်ခု၏ အချက်အချာနေရာတွင် တည်ရှိသော သတင်းစာတိုက်ကြီးတစ်ခု၏ အယ်ဒီတာချုပ်သည် အကြံအစိုက်ပြီး ဝိုင်တွေ့နေသည်။ ခုတလော လူစိတ်ဝင်စားမည့် သတင်းဦး၊ သတင်းထူးများ မရရှိသဖြင့် သတင်းစာစောင်ရေ ကျဆင်းပြီး အရုံးပေါ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ရေဒီယို အရေးပေါ်သတင်းတစ်ခု ကြေငြာသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအခါ အယ်ဒီတာချုပ်သည် ထခုန်လိုက်ပြီး..

“မနက်ဖြန်ထွက်မယ့် သတင်းစာအတွက် သတင်းထူးကြီး ရပြီကွ” ဟု ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်လိုက်၏။ ထိုသတင်းမှာ ရန်သူနိုင်ငံမှ ပစ်ခတ်လိုက်သော အဖျက်စွမ်းအား အလွန်ကြီးမားသည့် အဏုမြူထိပ်ဖူးတပ် ဒုံးကျည်တစ်စင်းသည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် မြို့တော်၏ ဗဟိုချက်သို့ ကျရောက်ပေါက်ကွဲတော့မည် ဆိုသော သတင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

*

နယ်မှ ကားဝယ်ရန် တက်လာသူတစ်ဦးအား ကားပွဲစားက ကားတစ်စင်းကိုပြပြီး ဝယ်ဖို့ ဆွယ်နေသည်။

“ဆေးဘော်ဒီကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်း အရမ်းသန့်တယ်၊ အောက်ပိုင်းလည်း တောင့်တယ်၊ အင်ဂျင်ကလည်း ကိုင်ပြီးကာစ၊ ပြီးတော့ ဒီကားက အရမ်းဆွဲတာဗျ”

ကားဝယ်မည့်သူက ပြန်မေးသည်။

“ညာဘက်ကို ဆွဲတာလား၊ ဘယ်ဘက်ကို ဆွဲတာလား”

*

“တီဗီကြည့်ချင်တယ် မေမေ.. ဒီနေ့ ကာတွန်းကားပြမှာ”

ကလေးက ပူဆာသည်။ အမေက..

“မီးမှ မလာတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ကြည့်မလဲ၊ ဒါလေးတောင် နားမလည်ဘူးလား”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အဘွားဖြစ်သူက..

“ဒါဆိုလည်း ကလေးကျေနပ်အောင် ဝီဒီယိုပြလိုက်ပါလားကွယ်”

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

*

မြန်မာ့နန်းစဉ် ငမောက်ပတ္တမြားကို လိမ်ညာလှည့်ဖြားပြီး ခိုးယူသွားသူမှာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ ကာနယ်စလေဒင် ဖြစ်၏။

တစ်ရက်တွင် အဖေဖြစ်သူက သားကို ဗဟုသုတ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ စမ်းသပ်လိုသဖြင့် မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးသည်။

“ငမောက်ပတ္တမြားကို ခိုးယူသွားတာ ဘယ်သူလဲ”

သားက ခဏမျှ တွေ့စဉ်းစားပြီးနောက်..

“ကာနယ်ဘင်လာဒင်ပါ အဖေ”

အဖေသည် ဒေါပွသွားပြီးနောက်..

“ဘာကွ.. ဒါလေးတောင် မှန်အောင်မပြောနိုင်ဘူးလား၊ သေသေချာချာ မှတ်ထား၊ ငမောက်ကို ခိုးသွားတာ ကာနယ်အာလာဒင်ကွ”

*

အရှိန်နှင့်မောင်းနေသော ကားတစ်စင်းနောက်သို့ ယာဉ်ထိန်းရဲကား လိုက်လာသည်။ ထို့နောက် ကျော်တက်ပြီး လမ်းဘေးတွင်ရပ်ရန် အချက်ပြသဖြင့် ရပ်ပေးလိုက်သည်။ ယာဉ်ထိန်းရဲတစ်ဦး ဆင်းလာပြီး..

“ခင်ဗျားကားကို သတ်မှတ်မိုင်နှုန်းထက် ပိုမောင်းတဲ့အတွက် အရေးယူရမယ်”

“ကျွန်တော့်ကား သတ်မှတ်မိုင်နှုန်းထက် ပိုမောင်းတယ်ဆိုတာ ဆရာ ဘယ်လိုသက်သေပြနိုင်လို့လဲ”

ဟု ယာဉ်မောင်းက စောဒကတက်သောအခါ ယာဉ်ထိန်းရဲက..

“ပြနိုင်တာပေါ့.. ကျုပ်တို့ရဲကားက မိုင်နှုန်းပြိုင်ခွက်ကို ကြည့်ရင် ကောင်းကောင်းသိနိုင်တာပဲဗျ”

*

ရိုးသားသော လူငယ်တစ်ယောက်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်သက်ချစ်ခင်မိသဖြင့် လက်ထပ်ခွင့်ပြုရန် သူ၏မိဘများကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်သည်။ ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူက ပြောသည်။

“အေးကွယ်.. အမေတို့က ဂုဏ်လည်း မမက်ပါဘူး၊ ငွေလည်း မမက်ပါဘူး၊ ငှါသားနဲ့ လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးက အသောက်အစားနဲ့ လောင်းကစားကင်းရင် ပြီးတာပါပဲကွယ်”

*

တောသူဌေး အဘိုးကြီးတစ်ယောက် မြို့ပေါ်တက်လာသည်။ ဟိုတယ်တစ်ခုရှေ့တွင်..

“အကောင်းဆုံး ဘူဖေးညစာ တစ်ယောက် ၃၀၀၀ ကျပ်” ဟု ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့သည်။ စားဖူးတယ်ရှိအောင် ဝင်စားဦးမှပဲဟု တွေးပြီး ငွေသုံးထောင်ပေး၍ လက်မှတ်ဝယ်ပြီး ဟိုတယ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ထို့နောက် သူများလုပ်သလို လိုက်လုပ်ပြီး စားသည်။ ရွာသို့ပြန်ရောက်သောအခါ ထိုအတွေ့အကြုံကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေသည်။

“လက်စသတ်တော့ ဘူဖေးဆိုတာ ပိုက်ဆံပေးပြီး စားရတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဈေးပဲကိုးကွ”

*

“မောင်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အခန့်ညားဆုံး ယောက်ျားပါပဲ”

“ခင်တာလည်း ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှပဆုံး မိန်းကလေးပါပဲကွယ်”

အာဒမ်နှင့် ဧဝတို့ အပြန်အလှန် ပြောကြသော စကားများ ဖြစ်လေ၏။

*

အဖေလုပ်သူက သားဖြစ်သူကို အရက်၏ ဆိုးကျိုးအပြစ်တွေကို စိကာပတ်ကုံး ရှင်းပြဆုံးမပြီးနောက်..

“ကဲ. မင်းကို မေးမယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက်ပြီးရင် ဘယ်လိုဖြစ်တတ်သလဲ”

သားဖြစ်သူက ပြန်ဖြေသည်။

“မနေ့က ညတုန်းက အဖေဖြစ်သလို နေမှာပေါ့”

*

ကွန်ပျူတာသင်တန်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်၏။ အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး သင်တန်းလာတက်နေသည်။ အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်သောကြောင့် ကွန်ပျူတာကို ကိုင်တွယ်ရာမှာ အထာမကျဘဲ ဖြစ်နေ၏။ အထူးသဖြင့် “မောက်စ်” ကို ညင်ညင်သာသာ မကိုင်တတ်သဖြင့် မော်နီတာပေါ်က လမ်းညွှန်မှားတန်းကလေးမှာ ပရမ်းပတာ ရွေ့လျားနေသည်။ သင်တန်းဆရာမက ပြောသည်။

“လွယ်လွယ်လေးပါ.. မောက်စ်ကို အစ်မကြီးယောက်ျားရဲ့ ပါးပြင်လေးလို သဘောထားကြည့်ပါလား”
ထိုအခါ အမျိုးသမီးသည် “မောက်စ်” ကို လက်ဝါးနှင့် ဖြန်းခနဲ တအားရိုက်ချလိုက်လေသည်။

*

“ငါတော့ မော်ဒယ်သင်တန်း တက်နေတယ်”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းကို ပြောသည်။

“ဘာလဲ.. ကြော်ငြာသရုပ်ဆောင် လုပ်တော့မလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်.. လက်ဆောင်ရထားတဲ့ စိန်နားကပ်က သေးနေလို့ပါ”

*

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆုံကြသည်။

တစ်ယောက်က..

“မင်းနဲ့ငါ မတွေ့တာတောင် လအတော်ကြာသွားပြီနော်”

“အေးကွ.. မင်းမိန်းမ မွေးပြီးကတည်းကပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းရဲ့သားလေး အတော်တတ်နေပြီလား”

“အေး.. ကလေးက တော်တော်ညှဉ်းကောင်းတယ်ကွ၊ ခုမှ ခြောက်လသားပဲ ရှိသေးတယ်၊ အဖေကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေပြီ” ဟု ခပ်ကြွားကြွားပြောသည်။

ထိုအခါ သူငယ်ချင်းက..

“ဟာ.. ဒါဆိုရင်တော့ မင်းအိမ်ကို ငါလာလည်လို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

*

ကစားကွင်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်၏။ ကြောက်စရာ လန့်စရာ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ် အတိပြီးသည်ဟု နာမည်ကြီးနေသော သရဲရထားကို လူများ အလှအယက် စီးနင်းကြသည်။ တစ်ခါတော့ သရဲရထားသည် ဝက်ပါထဲ ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်အလာမှာ စီးနင်းလိုက်ပါသွားသူများ၏ မကျေမနပ် ပြစ်တင်ပြောဆိုသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘာသရဲရထားလဲကွ.. ကြောက်စရာလည်း မကောင်းဘူး၊ ခြောက်လည်း မခြောက်ဘူး၊ သရဲလည်း တစ်ကောင်မှ ထွက်မလာဘူး၊ ပိုက်ဆံပြန်ပေးကွ”

ကစားကွင်းတာဝန်ခံများ ဦးနှောက်ခြောက်သွားကြသည်။ စက်ကိရိယာ ချွတ်ယွင်းမှုလည်းမရှိ၊ တခြား ဘာပြဿနာမှလည်း မရှိ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်၊ သရဲတွေ ဘာဖြစ်ကုန်သလဲ။

နောက်တော့မှ အဖြေကို တွေ့ကြရသည်။ အကြောင်းမှာ သရဲရထား၏ ရှေ့ဆုံးရုံတန်းတွင် ဦးဇင်းတစ်ပါး လိုက်ပါလာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေ၏။

*

မိခင်ဖြစ်သူသည် ကလေးငယ်ကို ချော့မြူကစားနေသည်။ ကလေး၏ လက်ဖမိုးလေးပေါ် သူ့လက်ချောင်းများနှင့် ဖွဖွလေးဆိတ်၊ သူ့လက်ဖမိုးပေါ်လည်း ကလေး၏ လက်ချောင်းလေးများနှင့် ပြန်ဆိတ်စေပြီး..

“ပုဖွန်ဆီ ဆိတ်ဆိတ်၊ မောင်ရင်လာ တံခါးပိတ်၊ ဂျိတ်”

ကလေးငယ်က သဘောကျပြီး တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ ထိုကစားနည်းကို ထပ်ကာထပ်ကာ ကစားခိုင်းသည်။ အတန်ကြာသောအခါမှ တစ်ချက် တွေဝေသွားပြီး မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လှုပ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ပုဖွန်ဆီဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

*

ဆယ်လူလာလက်ကိုင်ဖုန်း အရောင်းဌာနသို့ ရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုး လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး..

“ကျုပ်ရဲ့ဘော့စ်အတွက် ဟန်းဖုန်းဆယ်လုံး လိုချင်တယ်”

အရောင်းတာဝန်ခံက..

“လူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းဆယ်လုံးတောင် လိုအပ်တယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့ဘော့စ်က ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမို့လို့လဲ”

ဟု မေးသည်။ ဝယ်သူက တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြန်ဖြေသည်။

“ဒဿဂီရီ”

*

ရန်ကုန်သို့ ဘုရားဖူးလာသော ရွာကဘကြီးကို တူဖြစ်သူက မြို့တော်အနံ့ လိုက်ပို့သည်။ ဖူးသင့်ဖူးထိုက်တာ ဖူး၊ ပြသင့်ပြထိုက်တာ ပြပြီးနောက် ဘကြီးက ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်သည်ဟု ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် တူဖြစ်သူက ရုပ်ရှင်ရုံသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကြည့်ဖူးတယ်ရှိအောင်ဆိုပြီး အပေါ်ထပ် (D/C) မှ ပြဖို့ စီစဉ်သည်။

ရုပ်ရှင်ရုံ အပေါ်ထပ်ရှိ ထိုင်ခုံတန်းများမှာ အပေါ်ဆုံးမှ အောက်ဆုံးသို့ တစ်ဆင့်စီ နိမ့်လျှောသွားပြီး ဆင်းသွားသည့်ပုံစံ ဖြစ်၏။ ဒါကိုကြည့်ပြီး ဘကြီးက..

“ဟေ့ကောင်.. မကြည့်ချင်တော့ဘူးကွာ၊ ပြန်ရအောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘကြီးရဲ့.. လက်မှတ်တောင် ဝယ်ပြီးနေပြီ” ဟု တူဖြစ်သူက ပြောတော့..

“မင်းဟာက ရုံအိုရုံဟောင်းကြီးပဲကွ၊ ခိုင်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ကြည့်ပါလား.. ကြမ်းပြင်ကြီးတောင် အောက်ကို စောင်းကျနေပြီ၊ မတော်တဆ ပြိုကျရင်ခက်မယ်၊ ငါ မနေရဲဘူး”

ဟု ဘကြီးက ပြောပြီး ပြန်ဆင်းသွားလေ၏။

*

ဘရာဇီးအသင်းနှင့် ဂူအမ်အသင်းတို့ ဘောလုံးကန်ကြသည်။ ကမ္ဘာ့အဆင့်တစ် အသင်းနှင့် အောက်ဆုံးအသင်းတို့ ဖြစ်သောကြောင့် ခြေစွမ်းချင်း ကွာလွန်းလှသည်။ ဘရာဇီးက တစ်ချိန်လုံး ကွင်းတစ်ဝက် ဖိကစားနေသည်။ ပထမပိုင်းမှာပင် ဆယ့်ရှစ်ဂိုး သွင်းပြီးထားပြီ။

ပထမပိုင်းပြီးရန် မိနစ်အနည်းငယ် အလိုမှာ ဂူအမ် ရှေ့တန်းသမားတစ်ယောက်က ဘောလုံးကို ကျုံးကန်ထည့်လိုက်ရာ ဂိုးသမား လုံးဝမရှိသော ဘရာဇီးဂိုးပေါက်ထဲသို့ တန်းဝင်သွားလေသည်။ ဂူအမ်အသင်းသားများ ခုန်ပေါက်ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ထိုအချိန်ကျမှ ဘရာဇီးဂိုးသမား ဒီဒါသည် ကွင်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ အသင်းခေါင်းဆောင် ကာဖူးက ဒေါသတကြီး ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းလေသည်။

“စောစောက ဂိုးတိုင်ရှေ့မှာ မနေဘဲ မင်း ဘယ်လျှောက်သွားနေသလဲ”

ထိုအခါ ဒီဒါက ပြန်ဖြေသည်။

“ကျွန်တော် ပျင်းလွန်းလို့ ဘီယာဆိုင် ခဏသွားထိုင်နေတာပါ”

*

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သည် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်မှ တရုတ်ရေဒီယိုတစ်လုံး ဝယ်သည်။ သူက မေးသည်။

“မင်း ရေဒီယိုက အရည်အသွေး ကောင်းရဲ့လား”

ဆိုင်ရှင်က..

“စိတ်ချ အန်ကယ်.. ဝယ်ပြီးရင် တစ်သက် သုံးပေတော့ပဲ”

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ အဘိုးကြီးသည် ဆိုင်သို့ ပြန်ရောက်လာပြီး..

“မင်းပြောတော့ တစ်သက်သုံးပေတော့ဆို.. အခု ပျက်သွားပြီကွ”

ဆိုင်ရှင်က..

“ဟုတ်တယ်လေ.. ကျွန်တော်ပြောတာက ပစ္စည်းရဲ့တစ်သက် သုံးပေတော့လို့ ပြောတာ”

ထိုအခါ အဘိုးကြီးက..

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ.. နို့မို့ဆို ခုလောက်ရှိ ငါ တမလွန်ကို ရောက်နေလောက်ပြီ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

*

သားဖြစ်သူ၏ ပညာရည်တိုးတက်မှုမှတ်တမ်း (ရီပို့ကတ်) ကို ကြည့်ပြီး အမေက မကျေမနပ် ဆူပူနေသည်။

“ကြည့်စမ်း.. မင်းရဲ့အဆင့်က ပြီးခဲ့တဲ့လကထက် အများကြီး အောက်ကို ဆင်းသွားပြီ၊ ပြီးတော့ ပထဝီလည်း ကျသေးတယ်”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ အဘွားဖြစ်သူက လှမ်းပြောလိုက်၏။

“အို.. ညည်းကလဲအေး၊ ပထဝီကျပေမယ့် တေဇောတို့၊ အာပေါတို့၊ ဝါယောတို့ အောင်တယ်ဆိုရင်လည်း မဆိုးပါဘူး”

*

သိပ္ပံပညာရှင်နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြောနေကြသည်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပထမဆုံး လူသားပုံတူမျိုးပွားတဲ့ နည်းပညာကို စတင်အသုံးပြုခဲ့တာ ဘုရားသခင်ပဲဗျ။ အာဒမ်ရဲ့ နံရိုးတစ်ချောင်းကို ထုတ်ပြီး ဖန်ဆင်းခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ရာနှုန်းပြည့် မအောင်မြင်ပါဘူး။ အာဒမ်ရဲ့ပုံတူ မဖြစ်ဘဲ ဧဝ ဖြစ်သွားတာပဲလေ”

*

မြဝတီရုပ်မြင်သံကြားဌာနသည် ညပိုင်းထုတ်လွှင့်မှု ပြီးဆုံးခါနီးတွင် နောက်တစ်နေ့အစီအစဉ်ကို ကြေညာရာ၌ ကောင်းနိုးရာရာ အကွက်ကလေးတွေကို ထုတ်နှုတ်ပြီး နမူနာအဖြစ် ကြိုတင်ပြသလေ့ရှိ၏။

သောကြာနေ့တစ်နေ့တွင် နောက်တစ်နေ့အတွက် ကြိုတင်အစီရင်ခံ တင်ပြရာတွင် ညခုနစ်နာရီမှာပြမည့် ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲ နမူနာပိုင်းကို အရင်ပြသည်။ ထို့နောက် ညကိုးနာရီခွဲတွင် တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်မည်ဖြစ်သော ပရီးမီးယားလိဂ် ဘောလုံးပွဲအတွက် ကစားကွက်အချို့ကို ထုတ်နှုတ်တင်ပြပြီး ကြေညာသည်။

ထိုအခါ မအူမလည် လူတစ်ယောက်က..

“ဟာ.. ဒီလူတွေ တော်တော်ပြီးစလွယ် လုပ်တာပဲ၊ ပွဲစဉ်အဟောင်းကြီးထဲကဟာတွေ ပြန်ပြနေတယ်၊ နက်ဖြန်ကန်မယ့်ပွဲထဲက ကောင်းတဲ့အကွက်ကလေးတွေ နမူနာထုတ်ပြတာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ဆို၏။

*

ကုန်စည်ပြပွဲတစ်ခု ဖြစ်၏။ ကုမ္ပဏီများသည် သူတို့ထုတ်လုပ်သော ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံကို သရုပ်ပြပြီး ကြော်ငြာနေကြသည်။ ဒီအထဲမှာ လူစိတ်အဝင်စားဆုံးကတော့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက်တစ်လုံး ဖြစ်၏။ ကုမ္ပဏီတာဝန်ခံတစ်ဦးသည် သူတို့၏ မီးစက်အကြောင်းကို အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ရှင်းလင်းပြောပြနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက နောက်ဆုံးထုတ်လုပ်လိုက်တဲ့ ဂျင်နရေတာဟာဆိုရင် မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ စက်သံကလည်း အလွန်ညက်ညောပါတယ်။ တုန်ခါမှုကလည်း မရှိသလောက်ပဲ။ နာရီပေါင်းများစွာဆက်တိုက် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားကို ထုတ်လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဗို့အားအပြည့် ဝပ်အားအပြည့် ထွက်ပါတယ်။ ပြီးတော့....”

ဝိုင်းအုံကြည့်နေသူတွေထဲမှ တစ်ယောက်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားမီးစက်က ဘာလောင်စာစွမ်းအင်ကို သုံးတာလဲ။ ဒီဇယ်လား၊ ဓာတ်ဆီလား၊ ဂက်စ်လား။”

ကုမ္ပဏီတာဝန်ခံက ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး..

“ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းရဲ့ အဓိကအားသာချက်က အဲဒါပါပဲခင်ဗျာ။ ဒီမီးစက်ကိုမောင်းဖို့ ဓာတ်ဆီလည်း မလိုဘူး၊ ဒီဇယ်လည်း မလိုဘူး၊ တခြား ဘာလောင်စာမှလည်း မလိုဘူး။ ဟောဒီ ပလပ်ခေါင်းလေးကို ကိုယ့်အိမ်မှာရှိတဲ့ ပလပ်ပေါက်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ရုံပါပဲ။”

*

လူရွယ်တစ်ယောက်သည် သူ့ချစ်သူကို လက်ထပ်နိုင်ဖို့အတွက် အလုပ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစားလုပ်ခဲ့ရသည်။ ငွေကြေးပြည့်စုံလာသဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ စီစဉ်တော့လည်း ခန်းမငှားဖို့လုပ်ရ၊ သတို့သမီးဝတ်စုံချုပ်ဖို့ လိုက်ရ၊ ဖိတ်စာရိုက်ရ၊ ဖိတ်စာတွေဝေရ၊ တော်တော်အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနားကျတော့လည်း တစ်စုံတစ်ခု အဆင်မပြေဖြစ်မှာကို ပူရ၊ ဧည့်သည်တွေကို နှုတ်ဆက်ရ၊ ဖတ်ဖတ်မောပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ သူက အောက်ပါအတိုင်း ညည်းညူလိုက်လေသည်။

“တော်ပါပြီဗျာ.. မှတ်လောက်သားလောက် ဖြစ်သွားပါပြီ၊ နောက်နောင်ဆို ဘယ်တော့မှ ထပ်ပြီး မင်္ဂလာမဆောင်တော့ပါဘူး”

*

လူတစ်ယောက်သည် ကိစ္စရှိသဖြင့် သူ့မိတ်ဆွေထံသို့ ဖုန်းဆက်သည်။ ဖုန်းထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဖြေကြားသံ ထွက်လာသည်။

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဂျီအက်စ်အမ်ဖုန်း ဝယ်ယူထားခြင်း မရှိပါသဖြင့် ဆက်သွယ်၍ မရနိုင်ပါရှင်”

*

မြို့နယ်ပေါင်းစုံမှ လာတက်ကြသော သင်တန်းတစ်ခုမှာ ဖြစ်၏။ အားလပ်ချိန်တွင် စုဝေးစကားပြောနေကြစဉ် သင်တန်းသူတစ်ယောက်က သူတို့မြို့မှ မိန်းကလေးများမှာ အလွန်ကြည့်ကောင်းကြောင်း၊ တစ်ရာမှာ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်လောက်က ချောမောလှပကြကြောင်း ကြားနေသည်။ ကျန်သူများက သည်လောက်ကြီးတော့လည်း မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ယုတ္တိမရှိကြောင်း ပြောကြသော်လည်း သင်တန်းသားတစ်ယောက်ကတော့..

“သူပြောတာ မှန်တယ်.. ကျွန်တော် လက်ခံတယ်”

ဟု ထပြောသည်။

“မင်းက သူတို့မြို့ကို ရောက်ဖူးလို့လား”

ဝိုင်းမေးကြသောအခါ..

“ရောက်ဖူးစရာတောင် မလိုပါဘူး.. သူ့ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ကျန်တဲ့ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်က လှမှာပဲဆိုတာ သိသာပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

*

တောရွာလေးတစ်ရွာရှိ ဗီဒီယိုရုံတွင် တေးဂီတဖျော်ဖြေပွဲ လိုက်ဖ်ရှိုးအခွေကို ပြသနေသည်။ စင်မြင့်ပေါ်၌ သီဆိုတီးခတ်နေကြပုံကို မြင်ရသည်။ ရောင်စုံဆလိုက်များ၊ ဒစ္စကိုမီးများနှင့် အဆန်းတကြယ်ရှိလှ၏။ ထို့အပြင် စင်မြင့်၏ ကြမ်းပြင်မှာလည်း မြူမီးခိုးတွေ ဝေ့ဝဲနေပုံ ပြုလုပ်ထားသည်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး.. သူတို့မြို့မှာလည်း ခြင်တွေ ပေါများလိုက်တာ၊ စတိတ်ခုံပေါ်မှာတောင် ဆနွင်းမှိုင်းတိုက်ထားရတယ်”

*

နှစ်အတော်ကြာအောင် ကွဲကွာနေကြသော မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်တို့သည် ရန်ကုန်မြို့လယ်တစ်နေရာမှာ ပြန်ဆုံမိကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သာကြောင်းမာကြောင်း မေးမြန်းကြပြီးနောက် တစ်ယောက်က..

“ခင်ဗျား စီးပွားရေးကောင်းရဲ့လား”

“အရင်လိုပဲပေါ့ဗျာ.. ရရစားစားပေါ့၊ ခင်ဗျားကတော့ အခြေအနေကောင်းတယ်ဆို”

“အရင်ကတော့ တော်တော်လေး အဆင်ပြေပါတယ်၊ ခုနောက်ပိုင်းမှာတော့ အလုပ်က ပါးလွန်းလို့ စီးပွားပျက်မတတ် ဖြစ်နေပြီ”

“ခင်ဗျားအလုပ်က ဘာအလုပ်မို့လို့လဲ”

“မော်တော်ကားဟွန်းတွေ ပြုပြင်ရောင်းဝယ်တဲ့ အလုပ်ပေါ့ဗျာ”

*

ဆယ်တန်း (တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း) စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းတွေ ထွက်ပြီးကာစအချိန် ဖြစ်၏။ အလှူတစ်ခုမှာ အမျိုးသမီးကြီးများ ဆုံမိကြပြီး မိမိတို့၏ သားသမီးများအကြောင်း အသီးသီး ကြွားဝါနေကြသည်။

“ကျွန်မသားက အောဒီလေ.. တော့ပဲတင်းထဲပါဖို့ သေချာသလောက် ရှိနေပြီ”

“ကျွန်မသမီးကတော့ ငါးလုံးပါတယ်.. သူက ဆေးကျောင်းကလွဲရင် ဘယ်ဟာမှ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတော့ အတော်ပဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“အိမ်ကကောင်က နည်းနည်းပေါ့ဆချင်လို့ စိတ်ပူနေလိုက်ရတာ.. အောင်စာရင်းထွက်လို့ ဖိုးဒီဆိုတာ ကြားလိုက်ရမှပဲ ရင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားတော့တယ်”

သူတို့ထဲတွင် ဂုဏ်ထူးတစ်ခုမှ မပါဘဲ ရိုးရိုးသာအောင်သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ အမေမှာ မျက်နှာငယ်နေရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ အားကျမခံ ကြံဖန်ပြီး ဂုဏ်ယူလိုက်ရလေတော့သည်။

“ကျွန်မသားကတော့ ဂုဏ်ထူးတစ်ခုမှ မပါပေမယ့် ဘာသာတိုင်းမှာ အမှတ်လေးဆယ် ကျော်တာချည်းပဲ”

*

ဆရာဝန်က လူနာကို စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးနောက်..

“ခင်ဗျားအသည်းက အားနည်းနေတယ်.. အသည်းအားဆေးတွေ သောက်ရမယ်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား အရက်သောက်တတ်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မဖြတ်နိုင်ဘူးလား”

“ရုတ်တရက်တော့ ဖြတ်ဖို့မလွယ်ဘူး ဆရာ”

“ကောင်းပြီ.. ဒါဆို လျော့သောက်ရမယ်၊ တစ်နေ့ကို နှစ်ယူနှစ်ထက် ပိုမသောက်ပါနဲ့”

နောက်တစ်လခန့် ကြာသောအခါ လူနာဖြစ်သူသည် ဆေးခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“မသက်သာဘူး ဆရာ”

ဆရာဝန်က စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး..

“ဟင်.. အသည်းက ပိုပြီးတော့တောင် ဆိုးလာသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်စကား နားမထောင်ဘူးထင်တယ်”

“ဆရာညွှန်ကြားချက်ကို အတိအကျ လိုက်နာပါတယ်၊ ဆရာက တစ်နေ့ နှစ်ယူနှစ်ထက် ပိုမသောက်ရဘူးဆိုလို့ ဘီယာနှစ်ရူးပဲ သောက်တာပါ”

*

ရန်ကုန်မြို့သို့ တောမှတက်လာသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် လျှပ်စစ်နှင့် အီလက်ထရောနစ် ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်လာသည်။

စင်ပေါ်မှာတင်ပြီး ပြသထားသော ရေဒီယိုကက်ဆက်တစ်လုံးကို ယူပြီး ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် အသေးစိတ် စစ်ဆေးသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းခါပြီး ပြန်ချထားလိုက်သည်။ နောက်တစ်လုံး ယူကြည့်သည်။ စောစောကလိုပဲ အသေအချာ စစ်ဆေးပြီး ခေါင်းခါပြန်သည်။ ဒီလိုနဲ့ ရေဒီယိုကက်ဆက်တွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ယူကြည့်လိုက်၊ ခေါင်းခါလိုက် လုပ်နေသည်။ ထိုအခါ ဆိုင်မှ အရောင်းဝန်ထမ်းက..

“ပစ္စည်းအားလုံး အမှန်အကန်တွေချည်းပါပဲ.... ကွဲတာအက်တာ ကျိုးတာပဲ့တာ လုံးဝမရှိပါဘူး ဘကြီးရဲ့”

ထိုအခါ လူကြီးက..

“အကျိုးအပွဲရှိလားလို့ စစ်ဆေးတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အိတ်စပိုင်ယာဒိတ်ကို ရှာကြည့်နေတာ၊ မင်းတို့မြို့ကဆိုင်တွေက ယုံရတာမဟုတ်ဘူး၊ သက်တမ်း ရက်လွန်နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေဖြစ်ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

*

လူပျိုကြီးတစ်ယောက်သည် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခါမှ မိန်းမယူချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ထက် ငါးနှစ်လောက်ငယ်သော အပျိုကြီးတစ်ယောက်ကို ကြံစည်လေသည်။ ဟိုကလည်း အပျိုကြီးပီပီ ဇီဇာကြောင်သူ ဖြစ်၏။

တစ်ရက်မှာတော့ အပျိုကြီးအိမ်ကို သွားလည်သည်။ လူပျိုကြီးသည် ကွမ်းစားတတ်သူဖြစ်သောကြောင့် စကားပြောရင်း ကွမ်းတံတွေ တပျစ်ပျစ်ထွေးနေ၏။ ဒါကိုမြင်တော့ အပျိုကြီးက ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး....

“ကျွန်မကတော့ ကွမ်းစားတာကို လုံးဝသဘောမကျဘူး၊ ကြည့်ပါလား.. ကွမ်းသိပ်စားတော့ သွားတွေတောင် မည်းနေပြီ”

လူပျိုကြီးသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီးမှ....

“သွားတွေမည်းပေမယ့် ဆံပင်ကတော့ ဖြူပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်လေသည်။

*

လူကြီးတွေနှင့် စကားပြောရာမှာ စောဒကတက်လေ့ရှိသည့် ကလေးတစ်ယောက်ရှိ၏။
ထိုအခါမျိုးများတွင် သူ့အဖေက..

“မင်းက အဖေလား.. ငါက အဖေလား” ဟု ဟောကတတ်သည်။

အမေလုပ်သူနှင့် စကားပြောရာမှာ အထွန့်တက်မိသဖြင့်..

“မင်းက အမေလား.. ငါက အမေလား” ဟု အပြောခံရပြန်သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူနဲ့ ကျပြန်တော့လည်း..

“မင်းက အစ်ကိုလား.. ငါက အစ်ကိုလား” ဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်ခံရသေးသည်။

တစ်ရက်ကျတော့ ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် ငြင်းကြခုန်ကြရာ ထိုကလေးငယ်က
လူကြီးတွေ၏လေသံကို အတုယူပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက သူငယ်ချင်းလား.. ငါက သူငယ်ချင်းလား”

*

မြို့လယ်ကောင်မှာ လမ်းလျှောက်နေသူတစ်ဦး၏ ဘေးသို့ ဆလွန်းကားအသစ်တစ်စင်း ထိုးဆိုက်လာပြီး..

“ဟေ့ သူငယ်ချင်း”

ဟု ကားပေါ်မှလူက လှမ်းခေါ်သည်။ လမ်းပေါ်မှလူက လှည့်ကြည့်သည်။ ခဏကြာမှ မှတ်မိသွားပြီး..

“ဟာ.. ဟေ့ကောင်ကြီး၊ မင်းကို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

ထို့နောက် မော်တော်ကားကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် လမ်းပေါ်မှလူက..

“မင်း တော်တော်ကြီးပွားနေတယ် ထင်တယ်”

ကားပေါ်မှလူက..

“ဟုတ်တယ်ကွ.. အစကတော့ ငါလည်း တော်တော်ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ၊ နောက်တော့မှ အလုပ်အကိုင်တစ်ခု အဆင်ပြေသွားတာနဲ့ ခုလိုအခြေအနေထိ တိုးတက်လာတာပဲ”

“မင်းက ဘာအလုပ်နဲ့ အဆင်ပြေသွားတာလဲ”

“လက်ဆောင်ခြင်းတွေ ဝယ်ရောင်းလုပ်တာလေကွာ”

*

အသက်ခုနစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ဆယ်နှစ်သားအရွယ် မြေးလေးကို
သေသေချာချာကြည့်ပြီး..

"ကြည့်စမ်း... ငဲ့မြေးက ထွားလာလိုက်တာ၊ တစ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာကိုပဲ အရပ်က နှစ်လက်မလောက်
ပိုမြင့်လာတယ်"

မြေးဖြစ်သူကောင်လေးက အတန်ကြာအောင် တွေ့၍ စဉ်းစားနေပြီးမှ..

"အဲဒါဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲကွ"

"သားရဲ့အရပ်က ဒီနှုန်းအတိုင်း ရှည်ရှည်လာရင် ဘိုးဘိုးတို့အရွယ်ကို ရောက်တဲ့အခါ မျက်နှာကြက်နဲ့
လွတ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး"

*

တဲအိမ်ကလေးတစ်အိမ် အတွင်းမှ လူကြီးတစ်ယောက်၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံကို အောက်ပါအတိုင်း ကြားကြရ၏။

“ဟင်း.. ပညာမတတ်ရင် ငါတို့လို ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ မိဘက ခြစ်ခြစ်ကုပ်ကုပ် မရှိမဲ့ရှိမဲ့လေးနဲ့ ကျောင်းထားပေးရတယ်။ မင်းက မကြိုးစားချင်ဘူး၊ လတ်လျားလတ်လျားလုပ်နေလို့ စာမေးပွဲ တဖုတ်ဖုတ်ကျတယ်။ အေး.. တစ်ခါတည်း သတိပေးထားလိုက်မယ်။ ဒီတစ်ခါ စာမေးပွဲကျရင်တော့ ကျောင်းဆက်မထားနိုင်တော့ဘူး၊ ဆိုက်ကားထွက်နင်းဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံး အတွင်းမှ လူကြီးတစ်ယောက်၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံကို အောက်ပါအတိုင်း ကြားကြရ၏။

“ဟင်း.. မိဘက ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်လို့ အာမခံထူးရှယ်ဝိုင်းမှာ ထားပေးတယ်။ အကောင်းဆုံးဂိုက်ကို ငှားပေးတယ်။ မင်းပညာရေးအတွက် ငွေတွေ သောက်သောက်လဲ အကုန်ခံခဲ့တာတောင် မင်းက မကြိုးစားဘူး၊ စာမေးပွဲ တဖုတ်ဖုတ်ကျတယ်။ အေး.. ပြောလိုက်ပါပေရဲ့၊ ဒီနှစ် စာမေးပွဲကျလို့ကတော့ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ သင်္ဘောလိုက်ဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

*

ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာကြီးတစ်ယောက်သည် ဌာနခွဲတာဝန်ခံများကို ရုံးချုပ်သို့ ဆင့်ခေါ်ပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေသည်။

“မနေ့က ညနေပိုင်းတုန်းက မင်းတို့ရုံးခွဲတွေအားလုံးကို ငါ ဖုန်းဆက်တယ်၊ တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူး၊ မင်းတို့ တာဝန်ချိန်မှာ ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ”

ဌာနခွဲမှူးတစ်ယောက်က ယ့်ယ့်ကလေး ထရပ်ပြီး..

“အရေးပေါ်ကိစ္စလေးရှိလို့ အပြင်ခဏသွားတာပါ။ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဘော့စ်ရဲ့ရုံးခန်းကို ဆက်သွယ်ပါတယ်၊ အပြင်သွားတယ်ဆိုလို့ ဘော့စ်ရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ဆက်တော့လည်း ဖုန်းမကိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

ဒါရိုက်တာကြီးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြန်ပြောသည်။

“ဘောလုံးပွဲထဲမှာ ဒီလောက်ဆူညံနေတာ ဖုန်းမြည်သံကို ဘယ်ကြားရပါ့မလဲကွ”

*

လင်မယားနှစ်ယောက် အကြီးအကျယ် စကားများ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ မိန်းမက အိမ်ပေါ်ကဆင်းမယ်ဟု ပြောပြီး အဝတ်အစားတွေကို ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ ထည့်သည်။ မိန်းမတို့ထုံးစံအတိုင်း အဝတ်အစားကောင်းကောင်း၊ အဆင်အသွေးဆန်းဆန်း၊ အရောင်လှလှတွေကို ရွေးနေသေးသည်။ ဟိုဟာလေးလည်း ယူသွားချင်၊ ဒီဟာလေးလည်း ထည့်ချင် ဖြစ်နေသည်။ အဝတ်အစားတွေက များပြီး အိတ်က သေးနေသည်။

ထိုအခါ ဘာမှမသိနားမလည်ရှာသော သုံးနှစ်အရွယ် သမီးလေးက..

"အိတ်က သေးသေးလေး.. ဖေဖေအဝတ်အစားတွေနဲ့မှ အတော်ပဲနေမှာ"

ဟု ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

*

“ကုန်ပစ္စည်းတွေ ပေါပေါများများ လှိုင်လှိုင်ထွက်နေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ပစ္စည်းကို မရောင်းဘဲ လှောင်ထားလိုက်၊ ရာသီကုန်လို့ ရှားသွားပြီဆိုမှ ပြန်ထုတ်၊ ကျိန်းသေမြတ်တယ်”

ဟု ဘောဂဗေဒပညာရှင်က သူ့ဆီ အကြံဉာဏ်လာတောင်းသူကို လက်ချာရိုက်လွှတ်လိုက်သည်။ နောက်ခြောက်လလောက် ကြာသောအခါ ထိုသူ ပြန်ရောက်လာပြီး..

“ဆရာအကြံဉာဏ်က အလုပ်မဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ဘောဂဗေဒပညာရှင်က..

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာပြောသလို ကုန်ပစ္စည်းတွေကို အောင်းထားပြီး ရာသီကုန်မှ ပြန်ထုတ်ရောင်းတာပဲ၊ ဘယ်သူမှ မဝယ်ကြဘူး”

“ခင်ဗျားက ဘာပစ္စည်းတွေ လှောင်ထားလို့လဲ”

“ပြက္ခဒိန်တွေပါ ဆရာရယ်”

*

ဆရာက အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ်အကြောင်း ရှင်းပြပြီးနောက် တပည့်တစ်ယောက်ကို မတ်တပ်ရပ်ခိုင်းပြီး မေးလိုက်သည်။

“အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ်မှာ ထင်ရှားတဲ့ သမ္မတကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“လင်ကွန်းပါ ဆရာ”

“အေး.. ဒါဆိုရင် လင်ကွန်းရဲ့ မိန်းမနာမည်ကကော”

တပည့်က မဖြေနိုင်သဖြင့် ဘေးက နောက်တစ်ယောက်ကို မေးသည်။

“မင်းကော သိလား”

ဒုတိယတပည့်က မတ်တပ်ရပ် လက်ပိုက်ပြီး ဖြေသည်။

“လင်ကွန်းရဲ့ မိန်းမနာမည်က မယားကွန်းပါ ဆရာ”

*

ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက် ငြင်းခုံနေကြသည်။ အစ်မက..

“နင် ငါနဲ့ ပြိုင်မငြင်းနဲ့၊ ဒီမှာ.. ငါက နင့်ထက်အရင် ထမင်းစားတာ သိရဲ့လား”

ဟု အနိုင်နှင့်ပိုင်းဖို့ ကြိုးစားရာ မောင်ငယ်က..

“ဒါတော့ အစ်မက ကျောင်းကနေ အိမ်ကို စောစောပြန်ရောက်တာကိုး”

ဟု ပြန်လည်ချေပလိုက်သည်။

*

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အပြင်ထွက်လာပြီးကာမှ အိမ်ကကြောင်ကလေးကို အစာမကျွေးခဲ့ရမှန်း သတိရသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက ဖုန်းလာကိုင်သည်။

“ကြောင်ကလေးကို အစာမကျွေးရသေးဘူး.. အဲဒါ ထမင်းနဲ့ ပုစွန်ခြောက်မှုန့်နဲ့ နယ်ကျွေးလိုက်.. ကြားလား”

အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက ဘာမှပြန်မပြော။

“ဟဲ့.. ကြားလား”

ဘာသံမှ မကြားရ။

“ဟဲ့.. မေးနေတယ်လေ.. ကြားလား” ဆိုတော့မှ

“ဟုတ်ကဲ့..ကြားပါတယ် ”

“ကြားတယ်ဆို စောစောက ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မပြောတာလဲ”

“ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြနေတာပဲဟာ”

*

လူငယ်တစ်ယောက်သည် ကုမ္ပဏီတစ်ခုသို့ အလုပ်လာလျှောက်သည်။ လျှောက်လွှာလက်ခံသူက စာရွက်စာတမ်းများကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။ သွေးအမျိုးအစား ခွဲခြားစစ်ဆေးထားသော စာရွက်ကို ကြည့်ပြီး..

“သွေးအမျိုးအစားက ဘီသွေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီသွေးစစ်ချက်က လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က စစ်ဆေးခဲ့တာ ဖြစ်နေတယ်၊ အသစ်ထပ်စစ်ပြီး ယူလာခဲ့ပါ”

ဟု ဆိုသဖြင့် လူငယ်မှာ အတော်အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

(မှတ်ချက်.... လူတို့တွင် အေ၊ ဘီ၊ အေဘီနှင့် အို ဟူ၍ သွေးအမျိုးအစား ကွဲပြားမှုရှိသည်။ လူတစ်ယောက်သည် မွေးရာမှ သေသည်အထိ သွေးအမျိုးအစား တစ်မျိုးတည်းသာရှိပြီး ဘယ်သောအခါမှ ပြောင်းလဲမှုမရှိပါ။)

*

ကလေးငယ်တစ်ယောက်သည် ကျောင်းမှပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့အမေကို မေးသည်။

“သားသူငယ်ချင်းတွေမှာ အဘိုးရှိပြီး သားမှာတော့ ဘာလို့မရှိတာလဲ”

“ရှိပါတယ် သားရဲ့.. သားအဘိုးက သားငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးသွားလို့ပါ”

“ဟင်.. ဒါဆို သားကိုမွေးတဲ့အချိန်မှာ အဘိုးရှိသေးတာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ဟာ.. ဒါဆို ဟုတ်ပြီ၊ ကျောင်းမှာ သားကိုနှိမ်တဲ့ကောင်တွေကို ပြန်ပြောလို့ရပြီ”

“သူတို့က ဘယ်လိုနှိမ်လို့လဲ”

“သားကို အဘိုးမပေါ်ဘဲ မွေးတဲ့မြေးလို့ ပြောနေကြတယ်လေ”

*

ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုတွင် လူစုမိနေခိုက် ဆရာဝန်တစ်ယောက်က နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီဆေးပညာအကြောင်း ရှင်းပြနေသည်။

“အခုဆိုရင် တချို့ခွဲစိတ်မှုတွေမှာ ဗိုက်ကို ခွဲနေစရာ မလိုတော့ဘူး၊ သော့ပေါက်ခွဲစိတ်မှု ဆိုတဲ့နည်းကို သုံးနေကြပြီ၊ ဗိုက်ကို အပေါက်သေးသေးလေးပဲ ဖောက်ပြီး အထဲကို ခွဲစိတ်ကိရိယာ သေးသေးလေးပဲ ထည့်ပြီး ကုသလို့ရနေပြီ၊ ဘယ်လောက် သက်သာလွယ်ကူသလဲ”

ထိုအခါ မိန်းမတစ်ယောက်က..

“ဟာ.. ဒါဆို ဟန်ကျတာပဲ၊ ကျွန်မ ဒီတစ်ခါ ကလေးမွေးရင် အဲဒီနည်းနဲ့ မွေးရမယ်”

ဟု အားတက်သရော ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

*

မန္တလေးမြို့ကြီးသို့ တောမှတက်လာသော ဘကြီးကို တူဖြစ်သူက ဘုရားစုံလိုက်ပို့ရန် စီစဉ်သည်။ သက်သက်သာသာ သွားလာနိုင်ရန် ကားတစ်စင်း ငှားသည်။ ဘကြီးက ကားကိုကြည့်ပြီး..

“မင်းနယ်ကွာ.. ဘီးပေါက်လို့ သွားဖာနေတဲ့ ကားကိုမှ ရွေးငှားရသလား၊ ဘီးပြန်တပ်မှာနဲ့ဆို အကြာကြီး စောင့်နေရမှာပေါ့”

ဟု အပြစ်တင်သည်။ ထိုကားမှာ သုံးဘီးကား ဖြစ်၏။

*

ဆရာဖြစ်သူက ကမ္ဘာမှာ ထင်ရှားကျော်ကြားသော နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များအကြောင်း သင်ကြားပြီးနောက် မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ ပထမဆုံး သမ္မတကြီးနာမည်ကို ဘယ်သူသိသလဲ”

ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ခပ်သွက်သွက်ကျောင်းသူတစ်ယောက်က ထရပ်ပြီး..

“ဂျော့ဝါရှင်တန်ပါ ဆရာ”

“အေး မှန်တယ်.. ဝါရှင်တန်ပြီးတော့ နောက်တက်တဲ့ သမ္မတကကော ဘယ်သူလဲ”

တစ်ယောက်မှ မဖြေနိုင်ကြ။

“ဝါရှင်တန်ပြီးတော့ ဘယ်သူလဲ”

ဆရာက ထပ်မေးသည်။ ခဏကြာမှ နောက်ဆုံးတန်းထောင့်မှာ ထိုင်နေသော မှုန်ကုပ်ကုပ် ကျောင်းသားလေးက ထရပ်ပြီး ဖြေသည်။

“နယူးယောက်”

*

ယောက်ျားဖြစ်သူ အလုပ်က ပြန်လာသောအခါ မိန်းမက ဆီး၍ပြောသည်။

"ဒီနေ့ အိမ်ကို ဧည့်သည် မိန်းမတစ်ယောက် လာတယ်၊ ရှင်က အရေးတကြီး သုံးစရာရှိလို့ ငွေငါးသောင်းပေးလိုက်ပါလို့ မှာလိုက်တယ်တဲ့"

"ဟင်.. မင်းက ပေးလိုက်သလား"

"ဟာ.. ငါလည်း မတောင်းခိုင်းပါဘူး၊ သွားပြီ.. မင်းတော့ အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ"

"သူက ယုံလောက်အောင် ပြောတာကိုး"

"ဘယ်လိုပြောလို့လဲ"

"သူက ရှင့်ရည်းစားဟောင်းတဲ့"

*

မြို့ပေါ်တက်ပြီး အလုပ်အကိုင်ရှာနေသော သားထံမှ ရွာရှိ အဖေထံသို့ လူကြုံနှင့် စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။

“အဖေ.. ကျွန်တော်တော့ တီစီ အလုပ် ရပြီ၊ ဒါကြောင့် ပထမဆုံးရတဲ့ လခထဲက အဖေ့ဆီ ခွဲပို့လိုက်ပါတယ်၊ နောက်လည်း အလျဉ်းသင့်သလို ငွေပို့ပေးပါမယ်”

အဖေလုပ်သူမှာ အတော်ဝမ်းသာသွားသည်။ ပြီးတော့ လူကြုံကို မေးသည်။

“တီစီ ဆိုတာ ဘာအလုပ်လဲကွ”

“လက်မှတ်စစ်ကို ပြောတာပါ”

သားဖြစ်သူဆီက လစဉ်လိုလို ငွေရောက်လာသည်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ခြောက်လလောက်ကြာအောင် ငွေမပို့ဘဲနေသဖြင့် စိတ်ပူစရာ ဖြစ်လာ၏။ တစ်ရက်မှာတော့ လူကြုံမှတစ်ဆင့် စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။

“အဖေ.. ကျွန်တော် တီဘီ ဖြစ်နေလို့ ငွေသုံးသောင်းလောက် ပို့ပေးလိုက်ပါ”

စာကိုဖတ်ပြီးနောက် အဖေဖြစ်သူက..

“တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ကောင်.. မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေပြီထင်တယ်၊ တီစီဖြစ်နေတုန်းကတောင် အိမ်ကို ငွေပို့နိုင်သေးတယ်၊ အခု ရာထူးတိုးပြီး တီဘီဖြစ်တော့မှ ငါ့ဆီကတောင် ငွေပြန်တောင်းရသလား”

ဟု ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်သည်။

(မှတ်ချက်.. တီဘီ- အဆုတ်နာရောဂါ)

*

ဟစ်ဟော့ လူငယ်အဆိုတော်လေးကို အင်တာဗျူးလုပ်သူက မေးသည်။

“မောင်လေးရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်တဲ့ သီချင်းခွေက အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“အခြေအနေကတော့ အဲဒါကိုသာ ကြည့်ပေတော့” ဟု သူ၏ စူပါဆလွန်းကားလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“အမယ်.. တယ်ဟုတ်ပါလား၊ သူများတွေမှာ ခိုးကူးသမားတွေ သောင်းကျန်းလို့ ခွက်ခွက်လန်အောင် ကွဲနေတဲ့အချိန်မှာ မောင်လေးက ကားတောင် ဝယ်နိုင်တယ်ဆိုတော့ အခြေအနေကောင်းတယ် ထင်တယ်”

အဆိုတော်လူငယ်လေးက ပြန်ပြောသည်။

“ဒီကားက ဝယ်တာမဟုတ်ဘူးဗျ.. လဲလိုက်တာ၊ ကျွန်တော် အရင်စီးတဲ့ကားက မာစီဒီးဗျ”

*

တိုင်းရင်းဆေးခန်းတစ်ခုသို့ လူနာတစ်ယောက် လာပြသည်။ သမားတော်က သေချာစွာ စမ်းသပ်ကြည့်ရှု လေ့လာပြီးနောက်..

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့.. အပူလွန်ကဲလို့ ဖြစ်ရတာပါ။ ဟောဒီသွေးဆေးကို မနက်တစ်ကြိမ် ညတစ်ကြိမ် ကွမ်းသီးတစ်ခြမ်းစာလောက် သောက်ပေးပါ”

ဟု မှာကြားလိုက်သည်။

သုံးရက်ခန့် ကြာသောအခါ လူနာသည် တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်လာပြီး..

“ဆရာကြီးရဲ့ဆေးကြောင့် ကျွန်တော့်ရောဂါ တော်တော် သက်သာသွားပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးတစ်ခါသောက်တိုင်း ကွမ်းသီးတစ်ခြမ်းပါ ရောမျိုနေရတာကတော့ တော်တော်ဒုက္ခရောက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထိုသူမှာ ရှက်တတ်သဖြင့် ၎င်းမှာ နားလေးသူဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့ချေ။

*

ဌာနတစ်ခုသို့ လူကြီးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံဝန်ထမ်းကို မေးသည်။

“ဦးလေးတင်ထားတဲ့ လျှောက်လွှာများ ကျပြီလား သိပါရစေ”

ဝန်ထမ်းက စာရင်းစာအုပ်ကို လှန်၍ ရှာဖွေကြည့်ပြီးနောက်..

“မကျသေးဘူး.. နောက်အပတ်လောက်မှ လာကြည့်ပါ”

“ဦးလေး လျှောက်လွှာတင်ထားတာ အရက်နှစ်ဆယ်လောက်တောင် ရှိနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့.. အထက်ကို တင်ပြထားလို့ပါ”

“ဪ.. ဪ.. ဒါနဲ့ အထက်ရုံးဆိုတာ တော်တော်ဝေးသလားကွယ့်”

“အပေါ်ထပ်မှာပါ ခင်ဗျာ”

*

စက်ရုံပိုင်ရှင် သူဌေးသည် လာနေကျအချိန် မဟုတ်ဘဲ အလစ်အငိုက်မှာ စက်ရုံတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်စစ်ဆေးသည်။ အလုပ်သမားများမှာ စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြောသူပြော၊ ဆေးလိပ်ဖွာသူဖွာ၊ လမ်းသလားသူက သလားရင်း သက်သာသလို နေနေကြသည်။ သူဌေးဝင်လာတာ မြင်မှ ပြူးပြာပြာဖြစ်ပြီး တာဝန်ကျရာ စက်ကိရိယာတွေဆီ သုတ်ခြေတင်ပြေး၍ ဟန်မပျက် အလုပ်လုပ်နေကြသည်။

စက်ရုံသူဌေးက အပေါက်ဝမှာ ခါးထောက်ရပ်လိုက်ပြီး..

“တော်တော် အချောင်ခိုချင်တဲ့ကောင်တွေ.. မင်းတို့က အခုမှ အလုပ်လုပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေကြတာပေါ့.. ဟုတ်လား”

ဘယ်သူမှ တုတ်တုတ်မလှုပ်ရဲကြ၊ ခဏကြာမှ လူငယ်အလုပ်သမားလေး တစ်ယောက်က..

“ကျွန်တော်တို့က အလုပ်လုပ်ချင်ယောင် ဆောင်ရတာပေါ့.. သူဌေးကလည်း လခပေးချင်ယောင် ဆောင်တာကိုး”

ဟု တုံ့ပြန်ချေပလိုက်၏။

*

သားသားနားနား ဝတ်စားထားသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် ဆေးရုံဂိတ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိလာပြီး..

“ဟေ့.. ဒီနေ့ ခွဲစိတ်ကုသတဲ့ လူနာကို ငါ သွားကြည့်ချင်တယ်”

အပေါက်စောင့်ဝန်ထမ်းက..

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ.. ဧည့်သည်ချိန် လွန်နေပါပြီ၊ ပြီးတော့ လူနာကလည်း နေ့လယ်ကမှ ခွဲစိတ်ကုသထားတာဆိုတော့ အထူးကြပ်မတ်ခန်းထဲ ရောက်နေပါတယ်၊ အပြင်လူ ဝင်ခွင့်မရှိပါဘူး”

“ခက်တာပဲ.. ငါကလည်း အလုပ်များတယ်၊ အားတဲ့အချိန်လေး လာရတာ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ခင်ဗျာ.. ဆေးရုံစည်းကမ်းအတိုင်း လုပ်ရတာပါ”

လူကြီးက လေသံပြောင်းလိုက်ပြီး..

“ငါက သူ့အထက်အရာရှိကွ.. သိလား”

“ဪ.. ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့.. ခဏလေးစောင့်ပါနော်၊ ကျွန်တော် အခုပဲ ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

“မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“လူနာကို သွားခေါ်လာခဲ့မယ်လေ”

*

ဘတ်စ်ကား တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း အပြိုင်မောင်းပြီး ခရီးသည် လူတင်နေသောအချိန် ဖြစ်၏။
ဘတ်စ်ကားတစ်စင်းသည် နောက်ကားကို အဆက်ဖြတ်ရန် အမြန်မောင်းလာပြီး မှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ ထိုးရပ်သည်။
စပယ်ယာက..

“ကဲ.. ခပ်သွက်သွက်ဆင်းပါ။ မြန်မြန်လုပ်ကြနော်”

ခရီးသည်များမှာ အပြေးအလွှား ဆင်းကြရသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးမှ
အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကတော့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် အေးအေးဆေးဆေး ဆင်းနေသည်။ စပယ်ယာက
စိတ်မရှည်တော့ဘဲ လှမ်းငေါ့လိုက်သည်။

“ခေတ်ဟောင်းမင်းသားကြီး ခင်မောင်ရင် ဆင်းဦးမယ်တဲ့ ဆရာရေ”

အဘိုးကြီးမှာ ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ဆင်းသွားပြီး အောက်ရောက်မှ စပယ်ယာကို လှမ်းအော်ပြီး
ပြန်နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်.. ဗိုလ်အောင်ဒင် ဒီညပြန်မအိပ်ဘူးလို့ မင်းအမေ မြဲမြဲဝင်းကို ပြောလိုက်.. ကြားလား”

ဆိုပြီး တဟားဟား ရယ်လိုက်လေသည်။

*

ရုပ်မြင်သံကြားမှ ပြသသော ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲများတွင် ကုမ္ပဏီအရာရှိများကို “ဒါရိုက်တာရင်” ၊ “မန်နေဂျာကင်” စသည်ဖြင့် ရာထူးနှင့် မျိုးရိုးအမည်ကို တွဲခေါ်လေ့ရှိသည်။ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုမှာ ဌာနမှူးသည် ကျောက်မျိုးနွယ် ဖြစ်သောကြောင့် “ကျောက်ဌာနမှူး” ဟု ခေါ်သည်။ ထိုမင်းသားမှာ လူကြိုက်များသဖြင့် ရုပ်သံပရိသတ်ကြားမှာ ရေပန်းစားလှသည်။

တစ်ရက်တွင် အိမ်တစ်အိမ်၌ စာရေးဝန်ထမ်း မိန်းကလေးများ ဆုံကြရာ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွေအကြောင်း ပြောရင်း “ကျောက်ဌာနမှူး” ဆိုသော နာမည်က မကြာခဏ ပါနေသည်။ ထိုအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ နားထောင်နေသော ပင်စင်စား အဘိုးကြီးက ဘုမသိ ဘမသိ ဝင်ပြောသည်။

“ဟဲ့.. နင်တို့ရုံးက ဌာနမှူးက တော်တော်ကြောက်ရလို့ ဒီနာမည် ပေးထားတာလား၊ ငါတို့တုန်းကဆိုရင် ကိုယ်ကသာ မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်လို့ကတော့ အရေးပိုင်တောင် ကြောက်စရာမလိုဘူး”

*

လူတစ်ယောက်သည် ဆေးလိပ်အလွန်ကြိုက်တတ်သည်။ အဆက်မပြတ်သောက်သဖြင့် မကြာခဏ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးပြီး ချူချာနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မိန်းမက သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ရာဇသံပေးရသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ကွာမလား.. အဲဒီဆေးလိပ်ကို ဖြတ်မလား”

“မင်းကိုတော့ မကွာနိုင်ဘူး.. ဆေးလိပ်ပဲ ဆက်သောက်တော့မယ်”

ဟု အူကြောင်ကြောင်လုပ်ပြီး လွတ်အောင်ရှောင်သွားသည်။ နောက်တော့ တစ်ဆင့်တက်ပြီး အရက်ကိုပါ အလွန်အကျွံ သောက်လာ၏။ ကြာတော့ ခြေထောက်တွေ ထုံကျဉ်ကိုက်ခဲလာသဖြင့် ဆရာဝန် သွားပြသည်။ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးနောက် ဆရာဝန်က ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ခြေထောက်သွေးကြောတွေက ကျဉ်းနေပြီ.. ကြာရင် ပိတ်ဆို့ပြီး ဒုက္ခများတော့မယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ရွေးစရာ နှစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်၊ ဆေးလိပ်နဲ့အရက်ကို ဖြတ်မလား၊ ခြေထောက်ဖြတ်မလား.. ဒါပဲ”

“တစ်ပတ်လောက်တော့ စဉ်းစားပါရစေ ဆရာ”

“ကောင်းပြီ”

တစ်ပတ်ကြာသောအခါ ထိုသူသည် ဆေးခန်းသို့ ကိုယ်တိုင်မလာဘဲ စာတိုကလေးတစ်စောင်သာ ပို့လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဆရာ့ကို အဆက်ဖြတ်လိုက်ပြီ”

*

ဒန္တသုခ

“သွားတစ်ချောင်းစိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကုန်ကျနိုင်သလဲ ဆရာ”

ဟု လူနာက မေးသောအခါ ဆရာဝန်က ပြန်ဖြေသည်။

“ခန့်မှန်းခြေ တစ်သောင်းလောက်တော့ ကျနိုင်ပါတယ်”

လူနာသည် အံ့ဩသွားသည်။ ပြီးမှ ဝမ်းသာအားရလေသံဖြင့်..

“ဟာ.. ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲမှာ ငွေသုံးသိန်းနှစ်သောင်းတန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ခုမှပဲ သိရတော့တယ် ဆရာရေ။”

*

သွားအထူးကုဆေးခန်းသို့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ပြောသည်။

“ကျွန်မယောက်ျား သွားအရမ်းကိုက်နေလို့ သွားနုတ်ချင်ပါတယ်။ အဲဒါ ကြိုတင်စာရင်းပေးထားချင်လို့ပါ”

ဆေးခန်းတာဝန်ခံက..

“ဟုတ်ကဲ့.. ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ထားပါမယ်”

“ဒါနဲ့ ရှင်တို့ဆေးခန်းက ဈေးကြီးသလား”

“မကြီးပါဘူးခင်ဗျာ.. ပြီးတော့ အစ်မကြီးတို့ သိပ်ကံကောင်းပါတယ်၊ ဒီနေ့ ဆေးခန်းဖွင့်တာ သုံးနှစ်ပြည့်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သုံးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း လျှော့ယူပါမယ်”

“တကယ်ပြောတာနော်.. နောက်တော့မှ ပိုမတောင်းနဲ့”

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ.. ဒါနဲ့ အစ်မကြီးရဲ့ နာမည်လေး တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပါဦး”

တစ်ဖက်မှဖြေသံကို ကြားရသောအခါ ဆေးခန်းတာဝန်ခံမှာ “ဟိုက်” ခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားသူ အမျိုးသမီးရဲ့ နာမည်က “စုဠသုဘဒ္ဒါ” တဲ့။

*

သွားဘက်ဆိုင်ရာဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦးသည် အလုပ်အလွန်လုပ်သူ ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်လည်းမပြု၊ ဂေါက်သီးလည်းမရိုက်၊ အသောက်အစား အပျော်အပါး ဝါသနာမပါ။ တခြား ဘာကိုမှလည်း စိတ်မဝင်စားဘဲ အလုပ်ကိုသာ စွဲလမ်းနေသည်။ နေ့နေ့ညည ဆေးခန်းထဲမှာသာ အချိန်ကုန်သည်။ သူ့ဆံပင်များသည် အလွန်ရှည်လျားနေပြီး မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်လာသည်။ အလုပ်မှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာတော့မှပင် ဆံပင်ညှပ်ဖို့ သတိရလာတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သို့ သွားသည်။ ထိုင်ခုံပေါ် တက်ထိုင်ပြီးနောက် အကျင့်ပါနေသောကြောင့် ကျောမှီကို နောက်လှန်ချဖို့ ခလုတ်ကို လိုက်ရှာနေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဆံသဆရာက ဆံပင်များကို ကတ်ကြေးနှင့် ညှပ်မည်ပြုသည်။ ထိုအခိုက် ဆရာဝန်ကြီးက..

“ဟေ့ ဟေ့.. ထုံဆေးဖျန်းဦးလေကွာ”

ဟု အလန့်တကြား အော်လိုက်၏။

*

တောသူဌေးကြီးတစ်ယောက်သည် သွားနှင့်ခံတွင်း အထူးကုဆေးခန်းထဲ ဝင်လာပြီး..

“ကျုပ် သွားစိုက်ချင်လို့ဗျို့” ဟု ပြောသည်။ ဆေးခန်းတာဝန်ခံက ပျူငှာသော လေသံဖြင့်..

“ဟုတ်ကဲ့.. ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ သွားတုမျိုးစုံ လုပ်လို့ရပါတယ်၊ ကြွေသွား၊ ပလတ်စတစ်၊ သတ္တု၊ စတီးလ်၊ ပြီးတော့....”

တောသူဌေးကြီးက လက်ကာပြလိုက်ပြီးနောက်..

“ကျုပ်က ရွှေသွားစိုက်ချင်တာဗျ”

“ရွှေသွားဟုတ်လား.. ဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အသက်သာဆုံးနဲ့ အခိုင်ခံ့ဆုံး လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“နေဦး. ကျုပ် တစ်ခုမေးဦးမယ်၊ ဆယ့်ငါးပဲရည်နဲ့ လုပ်မယ်ဆိုရင် အလျော့တွက်လက်ခ ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”

*

လူနာအမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးသည် အကြောက်လွန်ပြီး ပါးစပ်ကို စေ့ထားသဖြင့် သွားဆရာဝန်မှာ အခက်တွေ့နေရသည်။

“ပါးစပ်မဟပြဘဲနဲ့ အစ်မကြီးရဲ့ သွားတွေကို ဘယ်လိုလုပ် စစ်ဆေးလို့ရမှာလဲ၊ ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့၊ လုံးဝ မနာစေရပါဘူး”

ဟု ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောဆိုသောလည်း မရဘဲ ပါးစပ်ကို အတင်းပိတ်ထား၏။ ဆရာဝန်သည် လူနာအမျိုးသမီးကြီး ပါးစပ်ဟလာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ အကြံအိုက်နေရာမှ စိတ်ကူးတစ်ခု ရလာပြီး..

“ဒါနဲ့ အစ်မကြီးရေ.. ဒီနေ့ ထိပ်စီးဂဏန်း ဘာကောင်းသလဲဗျ”

ဟု ရုတ်တရက် မေးလိုက်တော့မှ အမျိုးသမီးကြီးက..

“ငါး” ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။ ဆရာဝန်လည်း သွားတွေကို စစ်ဆေးခွင့် ရသွားလေသည်။

*

ဆရာဝန်က လူနာ၏သွားကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီးနောက်..

“ခင်ဗျားရဲ့သွားက အမြစ်တွေပါ ပျက်စီးနေပြီ၊ နုတ်ပစ်မှ ရတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့.. ကောင်းသလိုသာလုပ်ပါ ဆရာ”

“ဒါဆို ရိုးရိုးနုတ်မှာလား.. ရှယ်နုတ်မှာလား”

လူနာက အံ့သြသွားပြီး..

“ဟင်.. သွားနုတ်တာတောင် ရိုးရိုးတွေ ရှယ်တွေ ရှိသေးလို့လား ဆရာ”

“ရှိတာပေါ့ဗျ.. ရှယ်ဆိုရင်တော့ ထုံဆေးနဲ့ နုတ်ရမှာလေ”

*

လူနာ၏သွားများသည် ပိုးစားပျက်စီးနေရုံမက ရောဂါပိုးဝင်ပြီး အနာတွေဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်က..

“ခင်ဗျားရောဂါက တော်ရုံနဲ့ မရဘူး၊ အန်တီဘိုင်အိုတစ်နဲ့ ကုမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟင်.. ဒုက္ခပဲ၊ ဆရာပဲ ဖြစ်အောင်ကုပေးလို့ မရဘူးလား၊ ဆရာ့အဖော်ဆီ ပြောင်းပြီး မကုပါရစေနဲ့တော့”

ဟု လူနာက တောင်းပန်လေသည်။

(အန်တီဘိုင်အိုတစ်- Antibiotic ပဋိဇီဝဆေး)

*

သွားဆရာဝန်တစ်ယောက်သည် သူ့နာမည်ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ရန်အတွက် သံရိုက်နေသည်။ မကျွမ်းကျင်သဖြင့် ရိုက်ရင်း သံက ကောက်သွားသည်။ သံကိုပြန်နုတ်ရာ အောက်ခံတိုင်က ပျဉ်းကတိုးသား ဖြစ်နေသောကြောင့် နုတ်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါ ဘေးမှရပ်ကြည့်နေသော သူ့မိန်းမက ပြောသည်။

"သံလေးတစ်ချောင်းတောင် ရအောင် မနုတ်နိုင်ဘူးလား.. ဒါကြောင့် ရှင့်ဆေးခန်း မအောင်မြင်တာပေါ့"

*

သွားအလွန်ကိုက်သဖြင့် အော်ဟစ်ညည်းညူနေသော လူနာတစ်ယောက်သည် ဆေးခန်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ဆရာဝန်က စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး..

“ဘာမှမပူနဲ့.. ဆရာနဲ့တွေ့ရင် ယူပစ်သလို ပျောက်သွားစေရမယ်”

ဟု ပြောပြီး သွားကိုနှုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်..

“ဘယ်လိုလဲ.. သက်သာသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့.. တော်တော်ကောင်းသွားပါပြီ ဆရာ”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ.. ဒါကြောင့် ဆရာနဲ့တွေ့ရင် ယူပစ်လိုက်သလို ဖြစ်စေရမယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

ဟု ဝံ့ကြားစွာ ပြောပြီးနောက် ကျသင့်ငွေရေးထားသော ဘီလ်စာရွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ လူနာသည် ဘီလ်စာရွက်ကို ကြည့်ပြီးနောက် လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့.. ယူပစ်သလိုပါပဲ ဆရာရယ်”

*

သွားဆရာဝန်က လူနာ၏သွားများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက်..

“ခင်ဗျားရဲ့ အံ့သွားမှာ ပိုးစားပြီး အခေါင်းပေါက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်”

လူနာက စိုးရိမ်သောလေသံဖြင့်..

“ဟုတ်လား.. အခေါင်းပေါက်က တော်တော်ကြီးသလား ဆရာ”

“အင်း.. နည်းနည်းတော့ ကြီးတယ်ဗျ”

“ဟာ.. ဒါဆို သွားဖာတဲ့ ကုန်ကျစရိတ် တော်တော်များမှာပေါ့နော်”

“မပူပါနဲ့ဗျာ.. ဆေးကုသစရိတ် လုံလောက်တဲ့အပြင် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဆုငွေ
ဒေါ်လာသန်းနဲ့ချီပြီးတော့တောင် ထပ်ရဦးမှာပါ”

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့ သွားအခေါင်းပေါက်ထဲမှာ အိုစမာဘင်လာဒင် ပုန်းနေတယ်လေဗျာ”

၂၀၀၄ သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးဘဏ္ဍသိုလ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း (နှစ်လေးဆယ်ပြည့်)

* * *

တစ်ကော်လံဝတ္ထု (၁)

ဦးဘ အပြင်မှ ပြန်လာသည်။ ခါတိုင်းလို ရွှင်ရွှင်ပျပျမရှိ။ သူ့အချစ်ဆုံး မြေးကလေးက ပြေးပြီး ဆီးကြိုသည့်တိုင် ဟိုအရင်ကလို ပွေ့ချီပြီး ကလူကျီစယ်ခြင်း မပြုနိုင်။ ဝယ်လာနေကျမှန် ပါမလာသဖြင့် မြေးကလေးက မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ခြေဆောင့်တာတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ အိပ်ခန်းထဲ တန်းဝင်သွားသည်။

သူ့မျက်နှာက နီရဲပြီး သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်နေ၏။ တစ်ခုခု အဆင်မပြေ ဖြစ်လာသလား၊ နေပဲမကောင်းလို့လားဟု သူ့အဘွားကြီးက စိုးရိမ်ပြီး နောက်က လိုက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

အဘွားကြီး၏ အမေးကို ခေါင်းခါသည်။

“နေမကောင်းဘူးလား”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“သံပရာရည် သောက်မလား”

ခေါင်းခါသည်။

“ကော်ဖီ”

“မသောက်ချင်ဘူး”

“တစ်ခုခု စား..”

“အမေးအမြန်း ထူလိုက်တာကွာ”

ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြောပြီးနောက် နားထင်နှစ်ဖက်ကို လက်မနှင့် ထောက်လိုက်သည်။

အဘွားကြီးက..

“ခေါင်းမူးနေလို့လား.. နေဦး.. ဦးမြက သွေးဆေးပေးမယ် ဖုန်းဆက်ပြီး..”

ဦးဘက လက်ဝါးကာပြပြီး..

“သူ့မျက်နှာ မကြည့်ချင်ဘူး”

ဟု ပြောရင်း ပုံလဲကျသွားသည်။

ဦးဘကို ဆေးရုံပို့ကြ၏။ အချိန်မီရောက်သွားလို့ တော်သေးသည်။ နည်းနည်းနောက်ကျလျှင် ဦးနောက်သွေးကြော ပြတ်သွားနိုင်သည်။ ခုတော့ စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ဟု ဆရာဝန်က ပြောသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဦးဘ၏သူငယ်ချင်း ဦးမြသည်လည်း ဆေးရုံပေါ် ရောက်နေသည်။ အပြင်ကပြန်အလာ ဘာတွေ အလိုမကျဖြစ်လာသလဲ မသိ၊ ဒေါသတွေ ဖြစ်နေရာမှ ရင်ဘတ်အရမ်းအောင့်လာသဖြင့် ဆေးရုံတင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အခုတော့ အခြေအနေကောင်းသွားပါပြီဟု ဦးမြ၏သမီးက ပြောသည်။ ထူးခြားတာကတော့ ဦးမြသည်လည်း ဆေးရုံပို့ခါနီးမှာ..

“ဦးဘကို မပြောနဲ့”

ဟု တားမြစ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဘာများဖြစ်ကြတာလဲဟု စုံစမ်းကြည့်သည်။ ညနေက ဓမ္မာရုံမှာ စကားထိုင်ပြောနေကြရင်း ရုတ်တရက် ဒေါသတကြီး အပြန်အလှန် အော်ဟစ်ပြောဆိုကုန်ကြတာပဲဟု ဓမ္မာရုံအစောင့်ကြီးက ပြောသည်။

“အံ့ပါရဲ့တော်.. ဒီအရွယ်ကြီးတွေကျမှ တရားဆွေးနွေးနေရာက ထပြီး ရန်ဖြစ်ကြသတဲ့၊ လူကြားလို့တောင် မကောင်းဘူး”

ဟု ဦးဘ၏ အဘွားကြီးက ရေရွတ်သည်။

အမှန်မှာ အင်္ဂလိပ်ပရီးမီးယားရှစ် အသင်းတွေထဲက မန်ယူနှင့် အာဆင်နယ် ဘယ်သူပိုကောင်းသလဲ ငြင်းခုံရာမှ ပြဿနာတက်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ဘုရားပန်းလဲနေသော လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကသာ သတိပြုမိလိုက်သည်။

ဖတ်စရာရှာနယ်

အမှတ်-၁ (၄-၁-၂၀၀၅)

တစ်ကော်လံဝတ္ထု (၂)

မိန်းမက အိမ်ခန်းထဲမှ လှမ်းခေါ်သောကြောင့် လက်ကျန်ကော်ဖီကို ဖိမ်ဆွဲပြီး မသောက်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်ရသည်။ သူခေါ်လို့ ချက်ချင်းမရောက်လျှင် မိန်းမက စိတ်ကောက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခပ်သွက်သွက်ကလေး သွားရသည်။

ဘော်လီချိတ် ကူချိတ်ပေးဖို့ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စက အလွန်လွယ်ကူသည်။ မိန်းမတွေ ကျွမ်းကျင်အပ်သော အလုပ်မျိုး။ သို့ရာတွင် မိန်းမက ခုတလော နည်းနည်းဝလာသည်။ ဒါကို ဖုံးကွယ်ဖို့အတွက် ဘော်လီအင်္ကျီ ခပ်ကျပ်ကျပ်ဖြင့် စည်းနှောင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ လက်နှောက်ပြန် အနေအထားနှင့် အတင်းဆွဲစေရသောကြောင့် အားမပါဘဲ အခက်အခဲဖြစ်လေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ဝင်ကူပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ဒီလိုအခါတိုင်းမှာ လေရှူးသုန်သုန် ဇာတ်ကားထဲက မင်းသမီး စကားလက်၏ ချွေးခံအင်္ကျီကို ဆင်မြန်းပေးရရှာသော အိမ်ဖော်ကပ္ပလီမကြီးကို သတိရမြင်ယောင်မိတတ်သည်။

သုံးလေးကြိမ်လောက် ကြိုးစားပြီးနောက် အောင်မြင်စွာ ချိတ်ဆက်သွားနိုင်သည်။

“ကားအဆင်သင့်ဖြစ်ရင် လာခေါ်နော်”

ဟု မိန်းမက ညွှန်ကြားသဖြင့် ကားဂိုဒေါင်ဆီ ထွက်ခဲ့သည်။

ကားက ခုတလော မနက်ပိုင်း အနိုးရခက်တတ်သည်။ ဘက်ထရီမကောင်းလို့လား၊ ဒိုင်နမိုမော်တာ အပြစ်လား၊ ပလပ်တွေ မကောင်းလို့လား၊ အချိန်ရလျှင် စက်ဆရာဆီ သွားပြရဦးမည်။

လေးငါးဆယ်ချက်လောက် မွှေပြီးမှ စက်နိုးသည်။ ကားကို အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက် တည့်တည့်မှာ ရပ်သည်။ မိန်းမက ဟွန်းတီးပြီးခေါ်တာကို မကြိုက်။ ထို့ကြောင့် အင်ဂျင်နွေးအောင် စက်မသတ်ဘဲ ထားခဲ့ပြီး မိန်းမကို သွားခေါ်ရသည်။

ကားပေါ်ရောက်ပြီးကာမှ..

“ဟော.. ရွှေဆိုင်ကဘောက်ချာ မေ့ကျန်ခဲ့ပြီ၊ မောင်ပဲ ပြေးယူလိုက်ပါဦး၊ မှန်တင်ခုံအံ့ခွဲထဲမှာ ရှိတယ်”

ဟု ဆိုသဖြင့် အိပ်ခန်းထဲ တစ်ခေါက်ပြေးရပြန်သည်။ ကားပေါ်ပြန်ရောက်တော့ မိန်းမက ဒက်ရှ်ဘုတ်ကို ပွတ်ကြည့်နေတာ တွေ့ရ၏။

“ဖုန်တွေ ပေနေပါလား၊ ပြီးတော့ အရောင်ကလည်း မွဲခြောက်ခြောက် ဖြစ်နေပြီ၊ လယ်သာပေါ့လစ်ရုံနဲ့ တိုက်လိုက်ပါဦး”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ရွှေဆိုင်ကို အလျင်မောင်းခိုင်းသည်။ အပ်ထားသောအထည်ကို ရွေးသည်။ ငွေရှစ်သောင်းခွဲ ထပ်ပေးရမည်။ မိန်းမက တစ်ထောင်တန်တစ်အုပ်ကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ သူ့လက်ထဲထည့်ပြီး..

“မောင်ပဲ ရေပေးလိုက်ပါ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ငွေတွေကို ရေတွက်ပြီး ပေးလိုက်သည်။ ကျန်ငွေကို မိန်းမလက်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“ကားပြင်ဖို့ ရှိတယ်ဆို.. ယူထားဦး၊ ပြီးမှ ရှင်းမယ်”

ဟု မိန်းမက ပြောသည်။

ရွှေဆိုင်ကပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို မောင်းပို့ရသည်။ ကားထဲမှာပင်စောင့်ပြီး နေခဲ့ချင်သော်လည်း “ပစ္စည်းဝယ်စရာတွေ ရှိတယ်.. တစ်ယောက်တည်း မသယ်နိုင်ဘူး” ဆိုသဖြင့် လိုက်သွားရသည်။

အပ်ချုပ်ဆိုင်ဝင်ပြီး အကျီရွေးသည်။ အသင့်ချုပ်ပြီးသား အကျီတွေ ဝယ်သည်။ ဇာအစ တစ်စကို အရောင်ကြိုက်လို့ဆိုပြီး ထပ်ဝယ်သည်။ အပ်ချုပ်ဆိုင် တစ်ခေါက်သွားပြီး အကျီထပ်အပ်ပြန်သည်။

“ဆိုင်နေရာ မှတ်ထားဦးနော်.. မောင်ပဲ လာရွေးရမှာ”

ဟု သတိပေးသည်။ ထို့နောက် စတိုးဆိုင်တွေ လျှောက်ဝင်သည်။ တစ်ဆိုင်မှာ ရေမွှေးဝယ်သည်။ နောက်တစ်ဆိုင်မှာ ခေါင်းလျှော်ရည်နှင့် ဆံပင်ပေါင်းတင်ဆေး ဝယ်သည်။ မျက်နှာသန့်စင်ဆေးကတော့ လိုချင်သော အမျိုးအစား မရသဖြင့် နောက်တစ်ဆိုင်ကျမှ ဝယ်သည်။ ဖိနပ်ဆိုင် ဝင်သေးသော်လည်း စိတ်ကြိုက်မတွေ့သဖြင့် မဝယ်ဖြစ်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ် လိုက်ပို့ရသည်။ သူငယ်ချင်းကိုခေါ်ပြီး အလှပြင်ဆိုင် သွားသည်။ တစ်နာရီလောက်အကြာမှာ ပြန်ထွက်လာသည်။ ဆံပင်နည်းနည်းတိလာတယ်ဟု ဆိုသည်။ သူ့အမြင်မှာတော့ ဘာမှမထူးခြားဘူး ထင်သည်။ သူငယ်ချင်းကို အအေးတိုက်ချင်သေးတယ် ဆိုသဖြင့် ရွှေပုဇွန်သို့ မောင်းပို့ရသည်။

အအေးဆိုင်က ပြန်အထွက်မှာ လမ်းကြောင်းအသစ်တစ်ခု ပေါ်လာပြန်သည်။ အဆီကျဗိုက်ချပ်စေတဲ့ စက်အသစ် ရောက်နေတယ်ဟု သူငယ်ချင်းက သတင်းပေးသဖြင့် ကိုယ်ကာယအလှပြင်ခန်းကို လိုက်ပို့ရသည်။ ဤတွင် မိန်းမ၏ ပထမပိုင်းခရီးစဉ် ပြီးသည်။

“မောင် ဘာကိစ္စသွားစရာရှိသေးလဲ”

ဟု မေးသဖြင့် ကားဝပ်ရှော့သွားဖို့ စိတ်ကူးထားကြောင်း ပြောသည်။

“ကောင်းသားပဲ.. သွားလိုက်လေ၊ ညနေငါးနာရီ လာကြိုနော်၊ ဖေဖေတို့အိမ် သွားရအောင်၊ ဝပ်ရှော့သွားရင်းနဲ့ ဆေးဆိုင်ဝင်လိုက်ပါ၊ ဖေဖေအတွက် စူပရာဒင်း တစ်ပုလင်း၊ မေမေအတွက် ဂမုန်းပေါင်းတစ်ထောင်သွေးဆေး ဝယ်ခွဲ၊ ဪ.. တစ်လက်စတည်း ငွေဆောင်မှာရိုက်လာတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေပါ ဝင်ရွေးလိုက်ဦး”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြီး ကားထွက်မည်အလုပ်မှာ..

“နေဦး.. နေဦး၊ အချိန်ရရင် ဂျီအက်စ်အမ်ဖုန်းကိစ္စလည်း ဝင်ပြီးစုံစမ်းခဲ့နော်”

မိန်းမမှာသောကိစ္စတွေ လုပ်ပြီးနောက် ကားဝပ်ရှော့ဆီသို့ မောင်းလာခဲ့ရင်း ဒီနေ့ ဓာတ်ဆီထည့်ရက်ဖြစ်ကြောင်း သတိရသည်။ ဆီဆိုင်ရောက်တော့ ကံအားလျော်စွာ ကားရှင်းနေတာ တွေ့ရသည်။ ဆီဆိုင်ဝန်ထမ်းက တစ်ဖက်ခြမ်းက ကားတစ်စီးကို ဖြည့်ပေးနေတုန်း ဆီဖိုးငွေ သွင်းထားလိုက်သည်။

ကားမောင်းရတာ အတော်ပင်ပန်းသွားပြီ။ ဝပ်ရှော့မသွားခင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဝင်သောက်ရကောင်းမလား စဉ်းစားနေစဉ်..

“အစ်ကို.. ဆီတိုင်ကီအဖုံး ဖွင့်ပေးဦးလေ”

ဟု ဆီဖြည့်ဝန်ထမ်းက သတိပေးသည်။

သူက..

“ဓာတ်ဆီကို တိုင်ကီထဲ မထည့်နဲ့.. ဟောဒီထဲသာ လောင်းထည့်လိုက်ပါတော့ကွာ”

ဟု ပြောပြီး ပါးစပ်ဟပေးလိုက်လေ၏။

ဖတ်စရာကျနယ်

အမှတ်-၈ (၂၂-၂၂၀၅)

တစ်ကော်လံဝတ္ထု (၃)

ကိုလိုနီခေတ်က မြို့တိုင်းမှာ အမိန့်ရအပေါင်ဆိုင်ဆိုတာတွေ ရှိသည်။ တရုတ်လူမျိုးတွေ လုပ်ကြ၏။ ထိုစဉ်က လက်ပတ်နာရီ၊ ပိုးလုံချည်၊ သက္ကလတ်တိုက်ပုံက အစ ပစ္စည်းမျိုးစုံကို လက်ခံသည်။ စာရေးစာချီတွေမှာ လလယ်ရက်မှာ ပစ္စည်းပေါင်ပြီး လကုန်လို့ လခထုတ်တော့ ပြန်ရွေးသည်။ တချို့က ရှိတာပေါင်ပြီး မြင်းပွဲလောင်းသည်။ သုံးဆယ့်ခြောက်ကောင် ထိုးသည်။ နိုင်လျှင် ပြန်ရွေးသည်။ ရှုံးလျှင် အဆုံးခံသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေတောင်မှ အသုံးအဖြန်းကြီးလို့ ဘိုင်ပြတ်သွားလျှင် အပေါင်ဆိုင် ပြေးရသည်ဟု ကြားဖူးဖတ်ဖူးသည်။

ရွှေထည်ပစ္စည်းဆိုလျှင် ရွှေစစ် မစစ် စမ်းတဲ့အနေနဲ့ မှတ်ကျောက်တိုက်ကြည့်ပြီးမှ လက်ခံသည်။ အပေါင်ဆိုင်တွေက မှတ်အတိုက်ကြမ်းသည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။ ရွှေအစအနလေးတွေ မှတ်ကျောက်မှာ ပွန်းငြိပြီး ကျန်ခဲ့တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အပေါင်ဆိုင် ပို့ဖန်များလျှင် ကိုယ့်ရွှေက အလေးချိန် လျော့လျော့လိုက်လာတတ်သတဲ့။

လူရွှင်တော်တွေကလည်း "ငါ့လက်ပတ်နာရီကကွာ.. ဝယ်တုန်းကတော့ ငါးဆယ်ပါပဲ၊ ပေါင်လိုက်ရွေးလိုက်နဲ့ အတိုးပါပေါင်းရင် တစ်ရာငါးဆယ်လောက် တန်နေပြီ" ဟု ပြက်လုံးထုတ်တတ်ကြသည်။

အပေါင်ဆိုင်ယဉ်ကျေးမှုသည် လွတ်လပ်ရေးရပြီး နှစ်အတန်အကြာအထိ ရှိနေခဲ့သေးသည်။ ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်ရောက်တော့ အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းတွေလည်း နေရှင်နယ်လိုက်ရေးရှင်း လုပ်တဲ့အထဲမှာ ပါသွားသည်။ ပုဂ္ဂလိကတွေ လုပ်ခွင့်မရှိတော့။ အပြင်လူအနေဖြင့် ရပ်ကွက်ထဲမှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်လုပ်တာလောက်သာ ရှိတော့သည်။ အပေါင်ဆိုင်နေရာမှာ နိုင်ငံပိုင် အသေးစားချေးငွေဌာနဆိုတာ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ခုချိန်မှာတော့ ပုဂ္ဂလိက ငွေချေးလုပ်ငန်းတွေ ပြန်ပေါ်လာသည်။ တရားဝင် ချိတ်ဆွဲရသော ဆိုင်းဘုတ်အစီမံခန့်ခွဲရေးက ခပ်သေးသေးသာဖြစ်၏။ အမိန့်ရအပေါင်ဆိုင်လို့ ရေးထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကတော့ ဟီးထနေတာပဲ။

မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်းမို့လို့ ထင်ပါရဲ့။ ဒီလုပ်ငန်းကို “သူလို့” ကသာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ကြသည်။ မြန်မာတွေကလည်း မိရိုးဖလာ အစဉ်အလာအတိုင်း ဆက်ပြီးအားပေးနေကြတာပေါ့။

ခုကာလ အပေါင်ဆိုင်တွေကတော့ ပစ္စည်းကို ပို၍ စိစစ်ရွေးချယ်လာကြသည်။ အဝတ်အထည်တွေကို လက်မခံချင်ကြတော့။ ရွှေဆိုလျှင်တောင် မျက်နှာသိမှ၊ စိတ်ချရမှ၊ ဒါမှမဟုတ် ရွှေဆိုင်က ဘောက်ချာပါမှ ယူသည်။ အပေါင်ဆုံးလျှင် ပြန်ရောင်းဖို့ မျက်နှာပန်းလှသာ ကက်ဆက်၊ ပန်ကာ၊ စက်ဘီး စသည်တို့ကိုသာ လက်ခံလေ့ရှိ၏။

သူသွားနေကျ အပေါင်ဆိုင်ဆိုလျှင် ပိုပြီးတော့တောင် စိစစ်သေးသည်။ စတီးချိုင့်ဆို ပြောင်လက်နေမှ၊ ဇီးဘရားတို့၊ ဆီးဂဲလ်တို့၊ ရော့ကက်တို့လို နာမည်ကြီးတံဆိပ်မှ ကြိုက်သည်။ ကက်ဆက်တို့၊ ပန်ကာတို့ဆိုလျှင် အသစ်နီးပါးလတ်မှ အလုပ်ဖြစ်သည်။ ကောင်း မကောင်း ဖွင့်ပြီးစမ်းကြည့်သေးသည်။ ခလုတ်တွေ ဘာတွေ ပြုတ်နေ၊ ပျက်နေလျှင် လက်မခံ။

သူ့ကိုတော့ ရယ်ဂူလာ ကပ်စတန်မာ မို့လို့ဆိုပြီး အထူးအခွင့်အရေး ပေးတတ်သည်။

အပေါင်ဆိုင်ကိုရောက်သွားတော့ သူ့ရှေ့မှာ မိန်းမနစ်ယောက် ရှိသဖြင့် စောင့်နေလိုက်သည်။

ပထမမိန်းမက လျှပ်စစ်မီးပူတစ်လုံး လာပေါင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မီးပူရဲ့ အခြေအနေက သိပ်မကောင်းလှ။ အတော်ရွဲနေပြီ။ ဝါယာကြိုးကလည်း နဂို အဝတ်စအုပ်ထားသောကြိုး မဟုတ်။ ရိုးရိုးဝါယာကြိုးကို တပ်ထားသည်။ အပူလောင်ပြီး ပေါက်သွားလို့ တိပ်နဲ့ ပတ်ထားရသေးသည်။ ပလပ်ကလည်း အော်ရီဂျင်နယ် မဟုတ်တော့။

အပေါင်ဆိုင်မှ တာဝန်ခံအမျိုးသမီးက မီးပူကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ လက်ကိုင်က အက်ကွဲနေတာပါ ထပ်တွေ့သွားသဖြင့်..

“မရဘူး.. လက်မခံနိုင်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ပထမမိန်းမက..

“ကောင်းပါတယ် အစ်မရဲ့.. မယုံရင် ပလပ်ထိုးပြီး ဖွင့်ကြည့်ပါလား”

“မီးပျက်နေတယ်”

“အကောင်းကြီးပါ.. ဒီကိုလာခါနီးတောင် ကလေးအနီးတွေ တိုက်ခဲ့သေးတယ်၊ ကိုင်ကြည့်ပါလား.. ခပ်နွေးနွေးရှိသေးတယ်”

မီးပူကိုကိုင်ပြပြီး စောဒကတက်သေးသည်။ ဆိုင်တာဝန်ခံက ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ဒုတိယမိန်းမဘက် လှည့်၍..

“အစ်မကကော.. ဘာလဲ”

ဒုတိယမိန်းမသည် အပေါင်ပစ္စည်းကို ဆာလာအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူပြီး ကောင်တာပေါ် တင်လိုက်သည်။ ကြေးမီးပူကြီး ဖြစ်၏။ အပေါ်အဖုံးကို ဖွင့်ပြီး အထဲမှာ မီးသွေးခဲထည့်တိုက်ရသော ခေတ်ဟောင်းက ကြေးမီးပူကြီးပဲ။ ပေါင်ပန်းလှအောင် သေသေချာချာ တိုက်ချွတ်လာခဲ့သဖြင့် ဝင်းလက်သောအရောင်မှာ ဆိုင်တာဝန်ခံအမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးတွေကိုတောင် ဟပ်မိသွားသလား ထင်ရ၏။

ဆိုင်တာဝန်ခံက ချက်ချင်းဆွဲယူလိုက်ပြီး..

“ရတယ်အစ်မ.. ရတယ်”

ပထမမိန်းမက မကျေနပ်သောလေသံဖြင့်..

“ကျွန်မရဲ့ လျှပ်စစ်မီးပူကျတော့ မရဘူးတဲ့.. အဲဒါကြီးကျတော့..”

ဒုတိယမိန်းမက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး..

“ဒါက ကြေးအစစ်၊ ပိဿာချိန်ဈေးနဲ့ဆိုရင်တောင် မနည်းဘူး တန်တယ်၊ ဘာမှတ်သလဲ”

ဟု အားကျမခံ ပြန်ပြောသည်။

သူကတော့ ခပ်အေးအေးပင် စောင့်နေလိုက်သည်။ သူပေါင်မယ့် ပစ္စည်းကတော့ ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း ဖြစ်၏။ ဖောင်တိန်ဆိုလို့ အထင်တော့ မသေးလိုက်နဲ့။ ပတ်ကားအမျိုးအစား ဖြစ်၏။ “နစ်” က နှစ်ဆယ့်တစ်ကာရက် ရှိသည်။ ပြီးတော့ ပြည်သူ့အကျိုးပြုစာပေပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရေးခဲ့တဲ့ ဖောင်တိန်နော်၊ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး။

ဖတ်စရာဂျာနယ်

အမှတ်-၂၇ (၁၉-၇-၂၀၀၅)

တစ်ကော်လံဝတ္ထု (၄)

ဟော်တယ်ရှေ့တွင် ပြည့်ကျပ်နေသဖြင့် သူတို့၏ ကားစုတ်ကလေးမှာ “ကားနေရာမရ” ဖြစ်နေ၏။ ဟော်တယ်ဝန်ထမ်းကလေးက ဘေးဘက်သို့ ဆက်မောင်းသွားရန် လမ်းညွှန်ပြနေသည်။ ဟော်တယ်၏ ဘေးကွက်လပ်မှာလည်း ကားတွေ အတော်များနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် အစွန်ဆုံးတစ်နေရာမှာ သွားရပ်ရသည်။ ရပ်ထားသောကားများမှာ မော်ဒယ်အမြင့်တွေသာ များသည်။ အားလုံးလိုလို ပြောင်လက်တောက်ပနေကြ၏။

သူတို့၏ ဆေးရောင်မှိန်မှိန် မာဒါဒါချောက်ရာ လေးဘီးကားလေးသည် “ဟိုကား” တွေကြားမှာ မျက်လုံးကလေး ပြူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသလို ထင်ရ၏။ ဒါတောင် စနေနေ့မို့ အဆင်ပြေတာ၊ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် “ဒရိုင်းဒေး” ဖြစ်သောကြောင့် ကားသုံးလို့ ရမှမဟုတ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကားလည်း အိတ်တီစစ်မော်ဒယ်လ်ပါပဲ။ ပြီးတော့ မိုးခြိမ်းသလို အောင်မြင်ခန့်ညားတဲ့ တံခါးပိတ်သံနဲ့ လေမှန်တိုင်းလို မြည်ဟိန်းတဲ့ စက်သံကိုတော့ ဘယ်ကားမှ ယှဉ်လို့မရဘူးဟု ကြံဖန်ဂုဏ်ယူလိုက်၏။

ဟော်တယ် မင်္ဂလာခန်းမထဲ ဝင်လိုက်သည်။ လက်ဖွဲ့လက်ခံသော ကောင်တာဆီသို့ သွားသည်။ စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်မှာ ရှိနှင့်နေသော လက်ဖွဲ့ဘူးကြီးများကို မြင်ရသောအခါ သူတို့၏ လက်ဖွဲ့ဘူးသည် အတော်သေးငယ်နေကြောင်း သိသာသွား၏။

သူတို့ရှေ့မှ လူတစ်ယောက်က ကောင်တာမှ မိန်းကလေးထံ စာအိတ်ပါးပါးတစ်အိတ် လှမ်းပေးတာ မြင်တော့မှ ကိုယ့်ထက်သေးတာ ရှိသေးတာပဲဆိုပြီး နည်းနည်း အားတက်လာသည်။ လက်ဖွဲ့ဘူးကို လှမ်းပေး၊ လက်ဆောင်ပြန်ကမ်းသော သော့ချိတ်ကိုယူပြီး ထွက်လာသည်။ သူ့မိန်းမကတော့ စောစောက လက်ဖွဲ့စာအိတ်ကို ဖောက်နေတာ မသိမသာ စောင့်ကြည့်နေသဖြင့် ခြေလှမ်းအနည်းငယ်

နောက်ကျကျန်ခဲ့သည်။ ပြီးမှ သူ့ကို မိအောင်လိုက်လာပြီး “ချက်လက်မှတ်လား.. အက်ဖ်အီးစီလား မသိဘူး” ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

ခန်းမထဲမှာ ဧည့်ပရိသတ်အတော်များများ ရောက်နှင့်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့လင်မယားမှာ နောက်နားခပ်ကျကျ စားပွဲမှာပဲ နေရာရသည်။ စားပွဲ၏ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ခပ်ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် ဖြစ်ဟန်တူသော မိသားတစ်စုသာ ထိုင်နေသည်။ ထိုသူများကို ပြုံးပြန့်တစ်ဆက်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

နာမည်ကျော် ခေတ်ပေါ်တီးဝိုင်းတစ်ခုက ဧည့်ခံဖျော်ဖြေနေသည်။ အဆိုတော်တွေကို သိတာလည်းရှိ၊ မသိတာလည်းရှိ၊ အသက်အရွယ်ထောက်လာပြီ ဖြစ်သော တစ်ချိန်က နာမည်ကျော်အဆိုတော် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး၏ အလှည့်ရောက်လာသည်။ သူ အလွန်နှစ်သက်ခဲ့သူပဲ။ ခုချိန်ထိ အသံက မကျသေး။ နားထောင်လို့ကောင်းဆဲ၊ နပျိုလှပဆဲ။

“တော်တော် အရွယ်တင်တယ်နော်”

သူ ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူ့မိန်းမ၏ တုံ့ပြန်သံ မကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ မိန်းမသည် တီးဝိုင်းကို စိတ်မဝင်စား၊ လက်ဖွဲကောင်တာဆီသို့သာ စောင်းခဲ့ကြည့်နေသည်။

ဟော်တယ်ဝန်ထမ်း လူငယ်နှစ်ယောက်သည် လှိုင်းတွန့် ကတ်ထုပုံးကြီးတစ်ခုကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီက မပြီး သယ်လာကြသည်။ စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်တွင် အခြားလက်ဖွဲဘူးကြီးတွေနှင့် ပြည့်နေသောကြောင့် တင်စရာနေရာ မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်ချမည် အပြုတွင် နောက်မှကပ်လိုက်လာသော ပြောင်ပြောင်လက်လက် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ခု ပြောသဖြင့် သည်အတိုင်း ဆက်ကိုင် မထားရ၏။ စားပွဲခုံလေးတစ်ခုကို ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ယူလာပေးမှ တင်လိုရသွားသည်။ လူတစ်ရပ်စာမကသော သေတ္တာရှည်ကြီးတစ်လုံးကတော့ ရောက်နှင့်နေပြီးသား ဖြစ်၏။ ဆိုနီ၊ တိုရီဘာ၊ ဆမ်ဆောင်း စသော တံဆိပ်မျိုးစုံတို့သည် တန်ဖိုးချင်း ပြိုင်နေကြလေသည်။

အခမ်းအနားမှူးက ဖိတ်ခေါ်သောအခါ သတို့သား၊ သတို့သမီးနှင့် နှစ်ဖက်သော မိဘဆွေမျိုးများ တန်းစီပွဲထွက်လာသည်။ အခါတော်ပေးသီချင်းကို အဆိုတော်ကြီးက ဆိုပေးသည်။ “ဖုံကတ္တီပါမှာ စုံညီစွာ” ထိုင်ကြပြီးနောက် မင်္ဂလာစကားပြောခြင်း၊ ပန်းကုံးစွပ်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်ကြသည်။

ထို့နောက် ဧည့်ခံကျွေးမွေးသော မုန့်များကို စားကြသည်။ ဟော်တယ်ဧည့်ခံပွဲများစွာ တက်ရောက်ဖူးပါလျက် အချိုးကျအောင် တစ်ခါမှ မစပ်နိုင်ခဲ့သော လက်ဖက်ရည်ကို ဖျော်သောက်သည်။ အပြင်မှာဆိုလျှင် လက်ဖက်ရည်နှင့် ဘယ်တုန်းကမှ တွဲဖက်သုံးဆောင်လေ့ မရှိသော ရေခဲမုန့်ကို စားသည်။

အပေါက်ဝမှာ အသင့်စောင့်နေသော သတို့သား၊ သတို့သမီးနှင့် နှစ်ဖက်မိဘများကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဟော်တယ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“သူများသားသမီးတွေများ မိဘအပေါ် သိတတ်လိုက်တာ၊ အိမ်က သမီးကတော့ ခုထိမလှုပ်သေးဘူး၊ မြန်မြန်နေရာချပေးလိုက်မှ ထင်တယ်”

သူ့ဟာသကို တစ်ဦးတည်းသော ပရိသတ်ဖြစ်သည့် မိန်းမက မရယ်တဲ့အပြင် မဆီမဆိုင် မေးခွန်းတစ်ခုကို ပြန်မေးသည်။

“ရှင် ပင်စင်ယူဖို့ ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ”

ထိုစကားကတော့ ဟာသမဟုတ်။ သို့ရာတွင် သူက ရယ်လိုက်သည်။ ကားသော့များကို ရီမုနှင့် ဖွင့်ကြသဖြင့် ဖားလက်တက်အော်သံလို တကွဲကွဲမြည်သံတွေ ကြားရသည်။ သူတို့၏ လေးဘီးကားလေးသည် စတတ်တာ လေးငါးချက်မွှေရုံဖြင့် စက်နိုးလာပါစေဟု ကြိုတ်ပြီး ဆုတောင်းနေမိသည်။

အစီအစဉ် ပြီး၏။

ဖတ်စရာဂျာနယ်

အမှတ်-၃၇ (၂၇-၉-၂၀၀၅)

တစ်ကော်လံဝတ္ထု (ရှယ်)

ရွှေနိုင်ငံမှာ ဂျာနယ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ရာနှင့်ချီပြီး တပျော်ကြီး ထွက်လာသည်။ မိုးအကုန် ဆောင်းအကူး ရထားသံလမ်းဘေးမှာ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ စုလာနဖာပင်တွေ ကျနေတာပဲ။ စုလာနဖာလို အစွမ်းထက်သလား ဆိုတာကတော့ သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကျိုသောက်ကြည့်မှ သိလိမ့်မည်။

အထက်ပါကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး စာပေလောကသားအချို့က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြသည်။ တချို့ကတော့ သတိနှင့်စောင့်ကြည့်ရင်း ကြိုဆိုကြသည်ဟု ဆိုကြ၏။ စာအုပ်ဆိုင်တွေက ခုလို အင်နဲ့အားနဲ့ ထွက်လာကြတာကိုတော့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဆိုင်မှာ ထားစရာနေရာ မရှိတာက ပြဿနာပဲဟု ပြောကြသည်။ ဟော်ကာခေါ် လက်ပွေအရောင်းသမားတွေကလည်း ထွက်သမျှအားလုံးကို ပွေဖို့ဆိုတာကတော့ အာနီးမှပဲဖြစ်မယ်။ ရောင်းကောင်းတာပဲ ရွေးယူရမှာပဲဟု ဆိုကြသည်။ စာဖတ်ပရိသတ် အများစုကတော့ အသံသိပ်မထွက်။ အစကတည်းက ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ဈေးတက်လို့ သိပ်မှ မဝယ်နိုင်ကြတာဘဲ မဟုတ်လား။

အရေအတွက် များလာပေမယ့် အရောင်းအားက တက်မလာတော့ ဈေးကွက်ကို ခွဲယူကြဖို့သာ ရှိသည်။ စောင်ရေကိုလည်း မျှယူကြပေတော့ပေါ့။ အရေအတွက်များလာသဖြင့် အပြိုင်အဆိုင်တွေလည်း များလာသည်။ အတွန်းအတိုက်ကလေးတွေလည်း အထိုက်အလျောက် ရှိလာသည်။ ဒါကလည်း ဈေးကွက်ခေတ်ရဲ့သဘောသဘာဝ တစ်ခုပဲ။ ဆက်လက်ရှင်သန်ဖို့ ပြိုင်ဆိုင်လှုပ်ရှားရမည်။ ဆက်မပြိုင်နိုင်လျှင် နေရပ်ခွဲပေတော့။

ဒီတော့ ဘာတွေပြိုင်ကြမလဲ။ ဂျာနယ်၏ အသက်သည် သတင်းဖြစ်၏။ သတင်းဆိုရာမှာလည်း ထူးမှ၊ ဦးမှ၊ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ကောင်းမှဖြစ်မည်။ စာဖတ်ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားတဲ့ အကြောင်းအရာ ဆိုတာကလည်း တိတိကျကျ ပြောလို့မရ။ တသမတ်တည်း ရှိနေတာမျိုးလည်း မဟုတ်။

ဘောလုံးဆို ဘောလုံး၊ မန်ယူ၊ ချယ်လ်ဆီး၊ လီဗာပူး၊ ရီးယဲလ်၊ ရော်နယ်ဒင်ဟို၊ ရွန်နီ၊ လမ်းပတ်၊ ဂျရတ်၊ မော်ရင်ညို၊ ဖာဂူဆန်။ ဒါတွေချည်း ဖတ်နေရသဖြင့် ကြာတော့ ရိုးအီချင်လာသည်။

ကမ္ဘာ့ထူးခြားဖြစ်စဉ်တွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ဝေလမင်းသမီး ခိုင်ယာနာ ကွယ်လွန်တုန်းက ထိုသတင်းကြောင့် စာနယ်ဇင်းတွေ ရောင်းကောင်းခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ခိုင်ယာနာဆိုတာက တစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ခဏခဏ သေလို့ရတာ မဟုတ်။

ဘင်လာဒင်တို့၊ ဆက်ဒမ်ဟူစိန်တို့ ကောင်းစားစဉ်ကလည်း စာနယ်ဇင်းတွေ အတော်စားလိုက်ရသေးသည်။ စာနယ်ဇင်းတွေ အရောင်းထိုင်းနေလို့ဆိုပြီး သူတို့က ကူညီတဲ့အနေနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် လှုပ်ရှားပေးနိုင်မှာ မဟုတ်။ ဆူနာမီဆိုတာကလည်း ကာလနဂါးလိုပဲ တစ်ကြိမ်လာပြီးရင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ငြိမ်ပြီး နပ်နေတတ်တဲ့ ကောင်စားမျိုးလေ။ လူသတ်မှုတို့၊ ဖောက်ထွင်းမှုတို့လို လူစိတ်ဝင်စားမှုများတဲ့ မှုခင်းသတင်းမျိုး ဆိုတာကျတော့လည်း များများမျှော်လင့်တာမျိုး မလုပ်ကောင်းဘူး မဟုတ်လား။

ထိပ်တန်း ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ၊ အဆိုတော်တွေရဲ့ မင်္ဂလာဇာတ်ခံပွဲသတင်းတွေ လူကြိုက်များတာ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ကလည်း တစ်ပတ်တစ်ခါ၊ တစ်လတစ်ခါ ဆိုသလို လက်ထပ်နေကြတာ မဟုတ်။ ဒါတောင် တချို့က နှစ်ကျော့သုံးကျော့ထပ်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုပေးကြလို့ ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။ ကိုရီးယားမင်းသမီးတွေ ဝင်ကယ်ပေလို့သာ နည်းနည်းပါးပါး အသက်ရှူချောင်ရတာ။ ဒါလည်း ကြာကြာလုပ်စားလို့ မရနိုင်။

ဒါဆို ကလောင်အင်အားချင်း ပြိုင်မလား။ ခက်တာက ပရိသတ်အပေါ် သြဇာရှိသော ထိပ်တန်းစာရေးဆရာကြီးတွေက သိပ်များများစားစားရှိတာ မဟုတ်။ စာနယ်ဇင်းတွေက တစ်ပြုံကြီး။ ဒီတော့ ဆရာကြီးတွေဆီ အလှအယက် ဝိုင်းအုံကြတော့သည်။ စာမူတောင်းခံလွှာတွေဆိုတာ ဂျီအက်စ်အမ်ဖုန်းလျှောက်လွှာတွေ ကျနေတာပဲ။ ဆရာကြီးတွေကလည်း စာပေစိတ်ဖြင့် တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကြိုးစားရေးပေးကြရာပါသည်။ သို့ရာတွင် စာမူဆိုသည်မှာ မိတ္တူပွားပြီး တစ်တိုက်ကို တစ်စောင် ဖြန့်ဝေလို့ရတာ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် စာမူကောင်းတွေက ရှားပါးလာပြန်သည်။

ကဲ.. ဒီတော့ ဘာပြိုင်ကြဦးမလဲ။ အပြင်အဆင်ချင်း ပြိုင်ရအောင်။ စိန်လိုက်လေ။ ဒီလိုနဲ့ စာနယ်ဇင်း “ကွာလတီ” ပြိုင်ပွဲကြီးကို ခြိမ်းခြိမ်းသံသံ ဆင်နွှဲကြလေတော့သည်။

ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေကို ပြည်တွင်းဖြစ် ဘားဖြူစက္ကူနှင့် ရိုက်နေရာမှ နော်ဝေစက္ကူ ပြောင်းရိုက်သည်။ ဒါနှင့်မှ အားမရသေးဘဲ ဝူဖရီစက္ကူနှင့် ရိုက်နိုင်လာကြသည်။ ဂျာနယ်အဖုံးကို ဝူဖရီနှင့် ရိုက်နေရာမှ အတ်ပေပါ ကြော့စက္ကူချောနှင့် ရိုက်သည်။ ထိုအခါ မဂ္ဂဇင်းတွေကလည်း အဖုံးကို အတ်ပေပါနှင့် ရိုက်နေရာမှ ကတ်ထူဖုံး ပြောင်းတင်သည်။

ဂျာနယ်များသည် ရိုးရိုး အဖြူအမည်းတင်မကဘဲ အရောင်တွေ ထည့်ရိုက်လာသည်။ တစ်ရောင်က နှစ်ရောင်၊ နှစ်ရောင်က သုံးရောင်၊ လေးရောင်အထိ ဖြစ်လာသည်။ နောက်တော့ ဂျာနယ်တစ်စောင်လုံး ရောင်စုံရိုက်တဲ့အထိ ပြိုင်ပွဲအရှိန်က မြင့်လာ၏။

မဂ္ဂဇင်းတွေကလည်း တစ်စောင်လုံးကို ကြော်ငြာစာမျက်နှာတွေဖြစ်အောင် ရောင်စုံဒီဇိုင်းတွေ ဆင်လာကြသည်။ စက္ကူအမျိုးအစားကိုလည်း ခြောက်ဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်ဂရမ်ကနေ တစ်ရာနှစ်ဆယ်ဂရမ်အထိ သုံးလာကြသည်။

မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်က နှစ်ပတ်လည်အထူးထုတ်တွင် မဂ္ဂဇင်းအမည်စာလုံးကို ဟော်လိုဂရမ် ရောင်ပြန်ဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ နောက်တစ်စောင်က သရီးဒီဇာတ်ပုံဖြင့် ထွက်လာသည်။ ရှုထောင့်ပြောင်းကြည့်လျှင် ပုံရိပ်နှစ်မျိုး မြင်ရသော နည်းပညာကို သုံးလာသည်။ ရောင်ပြောင်းအဖုံးဖြင့် တင်ဆက်တာလည်း ရှိသည်။ နေမှာ အရောင်တစ်မျိုး၊ ညကျတော့ အရောင်တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်က အဖုံးကို လှန်လိုက်လျှင် ခရစ္စမတ်ကတ်တွေလို သံစုံတီးလုံး ထွက်ပေါ်လာအောင် ပြုလုပ်ထား၏။

နောက်ထပ် တီထွင်ဆန်းသစ်ထားတာ ရှိသေးသည်။ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်၏ မျက်နှာဖုံးမှာ မော်ဒယ်လ်မိန်းကလေးက မြန်မာဆန်ဆန် ရိုးရိုးလေး ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည်။ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကတော့ အစောင်တစ်ရာပြည့် (ဆရာပြည့်မဟုတ်) အထူးထုတ်ကို တစ်စောင်လုံး ကြွေစက္ကူချော အသုံးပြုထားရုံမျှမက စာမျက်နှာတိုင်းမှာ ပါဝင်သော စာသားအားလုံးကို ဖိတ်စာတွေမှာလို ရွှေရောင်ဖောင်းကြွ (အင်ဘော့စ်) စာလုံးများဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားလေသည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ စာနယ်ဇင်းကွာလတီပြိုင်ပွဲကြီးမှာ အရှိန်မြင့်သထက် မြင့်လာသည်။ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ် ဈေးနှုန်းတွေကလည်း ကြီးသထက် ကြီးလာသည်။ သို့ရာတွင်....

စာနယ်ဇင်းထုတ်ဝေသူတွေ အနေဖြင့် ကြိုတင်ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ထားခြင်း မရှိပါဘဲလျက် သဘောတူထားကြသော အချက်တစ်ချက်တော့ ရှိပါသေးသည်။ ဘာလဲဆိုတော့... ..

“စာမူခ အပေးပြိုင်ပွဲကြီး” ကျင်းပဖို့ မေ့လျော့နေကြသော ကိစ္စပင် ဖြစ်ပေသည်။

(ဝတ္ထုလို့ ပြောပြီးသားနော်)

ဖတ်စရာဂျာနယ်

အမှတ်-၅၁ (၃-၁-၂၀၀၆)

အသံထွက်ကုထုံး

သူ (စာရေးဆရာ) သည် ညတိုင်းလိုလို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ဖြစ်လေ့ရှိ၏။ သူ့လိုပင် ပုံမှန်လာထိုင်တတ်သူအချို့နှင့် စကားဝိုင်းဖွဲ့တတ်သည်။ ရုံးပိတ်ရက်ဆိုလျှင် ဝန်ထမ်းတွေပါ လာထိုင်တတ်သဖြင့် လူပိုစုံသည်။

ပြောကြတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကတော့ မျိုးစုံပါပဲ။ တစ်ခါတလေ ဦးတည်ချက်မရှိဘဲ ထွေရာလေးပါး ဖြစ်တတ်သည်။ တစ်ခါတလေတော့ တစ်ယောက်ယောက်က မိမိအတွေ့အကြုံ (သို့မဟုတ်) မိမိစိတ်ကူးတစ်ခုကို ပြောပြရာမှ ထိုအကြောင်းကို ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ဝိုင်းဝန်းဆွေးနွေးကြသည်။ များသောအားဖြင့်တော့ လတ်တလော ဖြစ်ပေါ်နေသော စိတ်ဝင်စားစရာ သတင်းထူးတွေအကြောင်း ပြောဖြစ်ကြသည်။

ခုလောလောဆယ် မပါမဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကတော့ ငလျင်အကြောင်းပင် ဖြစ်၏။ အရှေ့တောင်အာရှနှင့် တောင်အာရှ အရှေ့ခြမ်းတစ်လျှောက် လူသိန်းချီပြီး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသော ကပ်ဆိုးကြီးဖြစ်၏။ ငလျင်ဒဏ်ထက် နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ဆူနာမီရေလှိုင်းဒဏ်ကြောင့် သေဆုံးရသူတွေက ပိုပြီးများပြားခဲ့သည်။

ဒီထဲမှာပင် မြန်မာနိုင်ငံသည် ကံကောင်းထောက်မစွာ လူအသေအပျောက် အနည်းဆုံး ဖြစ်ခဲ့၏။ ခုလိုဖြစ်ရတာကတော့ အပြင်းထန်ဆုံး ငလျင်ကြီး၏ ဗဟိုချက်နှင့် ဝေးကွာနေခြင်း၊ ကမ်းရိုးတန်းဒေသများတွင် လူနေကျပါးခြင်း၊ ရေတိမ်ပိုင်း ဖြစ်နေခြင်း၊ ဆူနာမီလှိုင်းကြီး အရှိန်ကို ဟန့်တားကာကွယ်ပေးသော သန္တာကျောက်တန်းများ သဘာဝအတိုင်း ရှိနေသေးခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု တချို့က သုံးသပ်ကြသည်။

“အဲဒီနေ့မနက်က ကျွန်တော်က အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ထိုင်စားနေတာ၊ မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားတော့ သွေးတက်ပြီလို့ ထင်တာပေါ့” ဟု တစ်ယောက်က နောက်တစ်ယောက်က..

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ.. ဟတ်အတက်ဝင်ပြီလို့ ထင်နေတာ၊ ဘေးကပစ္စည်းတွေပါ သွက်သွက်ခါနေတာ တွေတော့မှ ငလျင်လှုပ်မှန်း သိတာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ လမ်းလျှောက်နေရင်း လူက ယိမ်းထိုးလာတော့ လေဖြတ်ပြီထင်ပြီး လန့်သွားတာပဲ”

“ဒီကြားထဲမှာ ကောလဟာလတွေက ဖြစ်လိုက်သေးတယ်၊ ဘယ်အချိန် ဘယ်နှစ်နာရီမှာ ငလျင်ထပ်လှုပ်မယ် ဆိုပြီးတော့လေ”

“ငလျင် ဘယ်တော့လှုပ်မယ်ဆိုတာ ခေတ်အမီဆုံး၊ အတိုးတက်ဆုံး နိုင်ငံကြီးတွေမှာတောင် ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒီလိုသာ ရကြေးဆိုရင် ဟိုတစ်ခါ ဂျပန်မှာ လှုပ်သွားတဲ့ ကိုဘေးငလျင်ကြီးကို ရှောင်နိုင်ရမှာပေါ့.. မဟုတ်ဘူးလား” ဟု စာရေးဆရာက ဝင်ပြောသည်။

“ဆူနာမီရေလှိုင်းကတော့ ငလျင်ဗဟိုချက်နဲ့ ခရီးအကွာအဝေးကို လိုက်လို့ မိနစ်ပိုင်း၊ နာရီပိုင်းလောက် ကြိုတင်သိနိုင်တယ်တဲ့၊ အဲဒီအချက်နဲ့ ရောထွေးပြီး တောင်ထင်မြောက်ထင် ဖြစ်ကုန်တာလည်း ပါတယ်ဗျ”

“လူတွေကတော့ သူများပြောရင် ယုံကြတာပဲ၊ အိမ်ပေါ်မှာ မနေရဲလို့ဆိုပြီး လမ်းပေါ်မှာ တစ်ချိန်လုံး ဒုက္ခခံပြီး ထွက်ထိုင်နေတဲ့လူတွေကို ကျွန်တော်က ငလျင်လှုပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတော့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ဘာပြန်ပြောသလဲ သိလား”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ငလျင် ဘယ်တော့လှုပ်မယ်ဆိုတာ ကြိုတင်မပြောနိုင်သလို နောက်ထပ် မလှုပ်တော့ပါဘူးလို့လည်း ကြိုတင်ပြီး အာမခံနိုင်လို့လားတဲ့”

စာရေးဆရာက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး....

“အင်းလေ.. ကြောက်တယ်ဆိုတာကို အပြစ်လို့ ပြောဖို့ကတော့ ခက်သားကလား၊ လူတွေမှာကလည်း ဒီအသက်ကလေး တစ်ချောင်းပဲ ရှိကြတာကိုး”

ဟု ပြောသည်။

ထိုစဉ် ဆရာဝန် ရောက်လာသည်။ ဆရာဝန်သည် ပုံမှန်လာနေကျ မဟုတ်။ ဆေးရုံတာဝန်ပြီးလျှင် ဆေးခန်းကို တန်းပြေးရသူ ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံနားရက်ရမှ ဆေးခန်းမသွားခင် ဝင်လာတတ်သူဖြစ်၏။ ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြော အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး၏ ဆေးခန်းမှာ လက်ထောက်အဖြစ် ဝင်လုပ်ရင်း ပညာဆည်းပူးနေသူလည်း ဖြစ်၏။

“ငလျင်အကြောင်း ပြောနေကြတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား” ဟု ဆရာဝန်က မေးသည်။

“ဒါပဲ ပြောစရာရှိတာကိုး ဆရာရဲ့။”

“အေးဗျာ.. ကျွန်တော်လည်း ဒါပဲ ပြောမလို့ပါပဲ၊ ငလျင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားတဲ့ လူနာတစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ရတယ်ဗျ”

အားလုံးက စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဆရာဝန်က ဆက်ပြော၏။

“ဦးနှောက်မှာ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ဒဏ်ရာရပြီး အတိတ်မေ့သွားတဲ့ လူနာတစ်ယောက်ဟာ နောက်တစ်ခါ ခေါင်းကို မတော်တဆ ထိခိုက်မိပြီး ပြန်ကောင်းသွားတယ် ဆိုတာမျိုး ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ တွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“တကယ်တော့ အဲဒါမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုပေမယ့် ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲမှာလောက်တော့ မလွယ်ပါဘူး၊ အတော် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပါဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးခန်းမှာ ဒါမျိုးဆန်ဆန် တွေ့ခဲ့ရတယ်ဗျ”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ ဆရာ”

“ခါးဆစ်ရိုး ထိခိုက်မိပြီး အောက်ပိုင်းမလှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ လူနာဗျ၊ အရိုးအနေအထား ပျက်သွားလို့ အာရုံကြောမကြီးကို ဖိမိပြီး ဖြစ်တာ၊ ခွဲစိတ်ကုသဖို့လည်း ရကောင်း ရနိုင်ပေမယ့် တပ်အပ်ကောင်းသွားမယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ သောက်ဆေး၊ ထိုးဆေးနဲ့ ကုနေရတာ”

ထိုလူနာက ရှစ်ထပ်တိုက်ခန်းမှာ နေခြင်းဖြစ်၏။ ငလျင်လည်းလှုပ်ရော သူ့ရောဂါကိုမေ့ပြီး ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းကန်ထွက်ပြေးရာက ကျောရိုးအနေအထား ပြန်မှန်သွားပြီး ကောင်းသွားခြင်းဖြစ်သည် ဆို၏။

“ခုဆိုရင် လူကောင်းပကတိလို လမ်းမလျှောက်နိုင်သေးပေမယ့် အမှီအတွယ်နဲ့ဆိုရင် သွားလို့ရနေပြီ”

“တကယ်ကံကောင်းတဲ့လူပဲ ဆရာ.. နော်”

“ကံကောင်းတယ်လို့ မပြောနဲ့ဦးဗျ.. ခြေထောက် ပြန်ကောင်းသွားပေမယ့် ငလျင်လှုပ်တဲ့အချိန်မှာ ရှစ်ထပ်တိုက်က သွက်သွက်ခါနေတော့ သေတာမှာပဲလို့ အရမ်းထိတ်လန့်ပြီး စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားတယ်”

“ဟာဗျာ.. ဖြစ်ပုံကလဲ”

“အရမ်းကြောက်စရာအဖြစ်နဲ့ ကြုံရတာတို့၊ အလွန်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ မြင်ကွင်းကို မြင်ရတာတို့ ဖြစ်တဲ့အခါ အဲဒီလိုပဲ ဆွံ့အသွားတတ်တယ်၊ များသောအားဖြင့် ဒါမျိုးဟာ ယာယီပဲ ဖြစ်တတ်တာပါ၊ တချို့ကတော့ အချိန်တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ပြန်မကောင်းဘဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်”

“အခု ဆရာပြောတဲ့လူကကော.. သူ့ခမျာ သနားပါတယ်၊ ခြေထောက်ပြန်ကောင်းသွားပြီးမှ ဆွံ့အသွားရရှာတယ်”

“အခုတော့ ပြန်ကောင်းသွားပါပြီ.. စကားပြန်ပြောနိုင်ပါပြီ”

“ဟုတ်လား.. ဆရာတို့ ဘယ်လိုကုထုံးကို သုံးလိုက်လို့လဲ”

“ဘာကုထုံးမှ မသုံးလိုက်ဘူး.. သူ့ဘာသာ ပြန်ကောင်းသွားတာ”

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာရဲ့.”

“ဒီလိုဗျာ.... ရုပ်မြင်သံကြားက တိုက်ရိုက်ပြတဲ့ တိုက်ဂါးဖလား ဘောလုံးပွဲမှာ မြန်မာအသင်း ကန်နေပုံကို ကြည့်ရင်း အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ထအော်လိုက်ရာက အသံပြန်ထွက်လာတာပဲ”

ဆရာဝန်က နာရီကို ကြည့်ပြီး..

“ဟာ.. ဆေးခန်းသွားဖို့အချိန်တောင် နီးနေပြီ”

ဆိုပြီး ထထွက်သွားသည်။ နားထောင်နေသူများ ဆန့်တင့်ငုံ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ တကယ်ပဲ ပြောသလား၊ စိတ်ကူးတည့်ရာပဲ လျှောက်ပြောသွားသလား ဆိုတာကတော့ နောက်တစ်ခေါက်လာမှပဲ မေးကြည့်ရတော့မည်။ ဒီဆရာဝန်ကလည်း ခပ်နောက်နောက်ရယ်။

အတွေးသစ်ဂျာနယ်

၅/ ၂၀၉ (၁၇-၁-၂၀၀၅)

ကြည့်လုပ်

ကုမ္ပဏီရုံးချုပ်ရှိ တယ်လီဖုန်းများသည် အမြဲလိုလို တစ်လုံးမဟုတ် တစ်လုံးကတော့ မြည်နေတတ်သည်ဟု အဆိုရှိ၏။ အလုပ်များလွန်းတယ် ဆိုတာကို တင်စားတဲ့သဘော ဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်းတွေက အလွန်အောင်မြင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဌာနခွဲများ၊ ကိုယ်စားလှယ်များ၊ စီးပွားဖက်များ၊ ပြင်ပမှာ တာဝန်ဖြင့် သွားလာနေကြသော ဝန်ထမ်းများဆီက တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်မှုတွေ အဆက်မပြတ် ရှိနေသည်။

ပိုင်ရှင်သူဌေးလည်းဖြစ်၊ ဒီဂျီလည်းဖြစ်သူ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မကြာခဏဆိုသလို ဖုန်းပြောနေရသည်။ သူများက ဆက်သွယ်လာတာရော၊ သူက လှမ်းဆက်သွယ်ရတာရော၊ ဒါတောင် လက်ထောက်အတွင်းရေးမှူး မိန်းကလေးက ပါးရည်နပ်ရည် ရှိပေလို့ပဲ။ တချို့ ဖုန်းခေါ်ဆိုမှုတွေကို သက်ဆိုင်ရာ ဌာနခွဲတာဝန်ခံဆီ လွှဲပေး၊ တချို့ကိုတော့ “ဒီဂျီ အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာပါရှင်” ၊ “အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ အပြင်ခဏ ထွက်သွားပါတယ်”၊ “ဟုတ်ကဲ့.. ဒီနေ့တော့ တွေ့နိုင်ဖို့ အဆင်မပြေပါဘူး” စသည်ဖြင့် ရှောင်တိမ်းပေးလို့ တော်တော့သည်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်လို့ကတော့ ဖုန်းပြောရတာနဲ့ပဲ နားရွက်က မီးထတောက်နိုင်လောက်သည်။

သူ၏ သီးသန့်လက်ကိုင်ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။ ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို သိတဲ့သူက သိပ်များများစားစား မရှိ၊ စိတ်အချရဆုံး၊ အရင်းနှီးဆုံး၊ အရေးအပါဆုံး လူများကိုသာ ဒီဖုန်းနံပါတ် ပေးထားသည်။ ဒီထဲမှာ သူ့မိန်းမတောင်မှ ပါဝင်ခြင်းမရှိ။

သူက ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး ထူးလိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ..

“ကျွန်တော်ပါ ဒီဂျီ”

သူ့ပီအေမှ ဆက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“အေး..ပြော”

“ပါမစ် ကျခါနီးပါပြီ.. လက်မှတ်ထိုးဖို့ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်.... အဲဒါ..”

“ဟုတ်ပြီ.. ကြည့်လုပ်လိုက်ကွာ”

ထိုစကားသည် အမိန့်ညွှန်ကြားချက်လည်း ဖြစ်၏။ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပေးလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ သူ့ပီအေကောင်လေးမှာ အသက်သုံးဆယ်သာ ရှိသေးသည်။ လူပျိုလူလွတ်၊ အသက်ငယ်သော်လည်း ဝါရင့်တစ်ယောက်လို အားကိုးရသည်။ ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိသည်။ လာဘ်မြင်သည်။ သစ္စာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကိစ္စတော်တော်များများကို မျက်နှာလွှဲထားလို့ရသည်။ ကိုယ်တိုင်သွားဖို့လိုအပ်သော အရေးကြီးကိစ္စ အချို့ကိုတောင် မိမိကိုယ်စား စိတ်ချလက်ချ စေလွှတ်လို့ရသူ ဖြစ်၏။ ဒါကြောင့်လည်း လစာကောင်းကောင်းပေးပြီး ထိန်းထားခြင်းဖြစ်၏။

ဒီဂျီ၏ သီးသန့်ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်ခွင့်ရသူ အနည်းငယ်ထဲမှာ ပီအေကောင်လေးလည်း ပါသည်။ သူက နှစ်ယောက်စလုံး၏ အဖိုးတန်သော အချိန်တွေကို ချွေတာသောအားဖြင့် စကားအပိုတွေ ပြောလေ့မရှိ။

“အခွန်ရုံးကိုသွားပြီး အစစ်ဆေးခံစရာ ရှိပါတယ်”

“အေး.. မင်းပဲ သွားလိုက်လေ”

“ဒီနှစ် ကုမ္ပဏီအမြတ်ငွေက သိသိသာသာ တက်လာတော့ အမြတ်ခွန် နည်းနည်းပိုဆောင်ရပါလိမ့်မယ်”

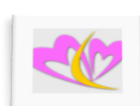
“ကောင်းပြီလေ.. မင်း ကြည့်လုပ်လိုက်ပေါ့”

ဒီဂျီ တယ်လီဖုန်းပြောနေသဖြင့် ပီအေကောင်လေးက ရပ်စောင့်နေရသည်။ ဒီဂျီက လက်ပြပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဖုန်းပြောတာ နည်းနည်းကြာသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းဆတ်ပြပြီး စကားပြောခွင့် ပေးလိုက်သည်။ ပီအေက..

“ကွန်တိန်နာတွေကိစ္စမှာ ပြဿနာနည်းနည်း ရှိပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းတွေကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ တချို့ကုမ္ပဏီတွေက စည်းကမ်းနဲ့ မညီလိုတဲ့ အားလုံးကို ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် စစ်ဆေးမှာဆိုတော့ ပစ္စည်းထုတ်ဖို့ နည်းနည်း နှောင့်နှေးကြန့်ကြာသွားနိုင်ပါတယ်”

“အဲဒီတော့..”

“အရောင်းဆိုင်တွေမှာ ပစ္စည်းမပြတ်ရအောင် ထိန်းပြီး ဖြန့်ရပါလိမ့်မယ်၊ ဈေးနှုန်းကိုလည်း ပြင်သင့်ရင် ပြင်ရပါလိမ့်မယ်”

“ဒါတွေ မင်းပိုင်ပါတယ်.. ကြည့်လုပ်လိုက်လေ”

ဟု လုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်လုပ်မယ့် ညှိနှိုင်းအစည်းအဝေးက နည်းနည်းအရေးကြီးပါတယ်၊ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်တွေအားလုံး တက်လာကြပါလိမ့်မယ်၊ ကုန်ပစ္စည်းသစ်အကြောင်းလည်း ရှင်းလင်းမိတ်ဆက်ရမှာဆိုတော့ ဒီဂျီကိုယ်တိုင် တက်သင့်ပါတယ်”

“မနက်ဖြန် ငါ မအားဘူးကွ.. ငါ့သားက ကျောင်းမှာ ဆုတက်ယူရမှာ၊ ကွန်ပျူတာတွေ လှူဖို့လည်း ရှိတယ်၊ မသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူ့မွေးနေ့တုန်းကလည်း ငါ ခရီးထွက်နေလို့ ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ငါ ပျက်ကွက်ရင် မလွယ်ဘူး၊ ဒီကောင် စိတ်ကောက်ပြီး သောင်းကျန်းနေရင် ဘယ်လောက်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိသားပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စတချို့ ရှိနေတော့”

“ဒီအစည်းအဝေးကို မင်းသွားတက်တာဟာ ငါ့ကိုယ်တိုင်တက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ လိုအပ်ရင် မင်းပဲ ငါ့ကိုယ်စား အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်ပါ၊ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ပွားပဲ”

ညနေ ငါးနာရီခွဲပြီ။ တစ်နေ့လုံး ပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းနေရတာနဲ့ပဲ အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့သည်။ စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ။ ဒါတောင် တချို့ကိစ္စတွေကို ပီအေကောင်လေးက ကြိုရှင်းထားပေလို့။

အပန်းပြေသွားအောင် အနိပ်ခံရ ကောင်းမလား၊ ရေနွေးငွေ့နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါင်းတင်တဲ့ဆီကို သွားရကောင်းမလား၊ ရှန်ပီန်အေးအေးလေးနဲ့ အမောဖြေရကောင်းမလား စဉ်းစားနေတုန်း ပီအေက..

“ဒီနေ့ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ချိန်းထားပါတယ်၊ တိုကင်နံပါတ် ထူးရှယ်တစ်ကို ရအောင် ယူထားပါတယ်၊ အဲဒါ..”

ထိုအချိန်တွင် ဒီဂျီ၏ သီးသန့်လက်ကိုင်ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။ ဖုန်းကိုဖွင့်၍ နားထောင်လိုက်ပြီးနောက် သူ့မျက်နှာက စောစောကလို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံ မဟုတ်တော့ဘဲ ချက်ချင်း ရွှင်ပျလန်းဆန်းလာသည်။

“အေးကွယ်.. ကိုကြီးလည်း အလုပ်တွေ သိပ်များနေလို့ မလာဖြစ်တာပါ။ စိတ်မကောက်ပါနဲ့ကွာ.. ဟိုတစ်ခါပူဆာတဲ့ အသည်းပုံ စိန်လော့ကက်လေး ဝယ်ထားပြီးပါပြီ၊ နက်ဖြန်၊ ဘာ.. အခုလာရမယ် ဟုတ်လား၊ ဟိုကိစ္စလေးတွေက.. အဲ အဲ.. အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ နာရီဝက်အတွင်း အရောက်လာခဲ့ပါမယ်၊ သူ့စိတ်ချည်းပဲ.. သိပ်ဆိုးတယ်၊ ဒါပဲနော်”

ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ ပီအေကောင်လေးက..

“အဲဒါ ဆေးခန်းက ခြောက်နာရီဆိုတော့ ခုချိန်ထွက်မှ..”

“ငါမအားဘူး.. အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ သွားစရာရှိတယ်၊ မင်းလည်း ကြားသားပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်ကြီးက..”

“ဆေးခန်းကို မင်းပဲ သွားလိုက်တော့”

“ဗျာ”

ဒီဂျီက ကောင်လေး စကားမဆက်နိုင်ခင် ဆတ်ခနဲထပြီး သန့်စင်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ခဏအကြာမှာ ပြန်ထွက်လာတော့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို နုပျိုသွက်လက်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မွှေးကြိုင်လို့။

“ကြည့်လုပ်လိုက်ကွာ” ဟု ကောင်လေး၏ ပခုံးကိုပုတ်၍ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ ပီအေကောင်လေးရဲ့ အတွေးထဲမှာတော့....

တကယ်ဆိုရင် အခုသွားရမယ့် နေရာကိုသာ မိမိအား သူ့ကိုယ်ပွားအဖြစ် စေလွှတ်သင့်ပါသည်။ အထူးကုဆေးခန်းတွင် သွေးပေါင်ချိန်ခြင်း၊ အီးစီဂျီဆွဲခြင်း၊ အစမ်းသပ်ခံခြင်း စသည်တို့မှာ ကိုယ်စားဝင်၍ ဆောင်ရွက်ပေးလို့ မရဘူး မဟုတ်လား။

လျှပ်တစ်ပြက်ဂျာနယ်
၁/၃ (၁၀-၁၁-၂၀၀၆)

အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီး

သားအငယ်ဆုံးကောင်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ကြုံသလို ဝင်ဆော့လာသဖြင့် အဝတ်အစားတွေ တွန့်ကြေပြီး ညစ်ပတ်ပေရေနေတတ်သည်။ ဒီနေ့တော့ မနက်က ဝတ်သွားတဲ့အတိုင်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေ၏။ ဒါကိုက တစ်နေရာတည်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး ကစားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြနေသည်။ ထို့ကြောင့် အမေလုပ်သူက စာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေရာမှ လှမ်းခေါ်ပြီး စစ်ကြောရေး ဝင်လေသည်။

“နောက်ကျလှချည်လား.. ဘယ်သွားနေလဲ”

အငယ်ကောင်က ပြန်မဖြေဘဲ ပေကပ်ကပ် လုပ်နေသဖြင့်..

“ဂိမ်းဆိုင်ဝင်နေတာ မဟုတ်လား”

ဆိုတော့မှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ပိုက်ဆံကြေး ကစားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အမေရာ.. စာကူးပေးကြေးပါ”

ဒါဟာ လောင်းကစားထဲ အကျုံးဝင် မဝင် ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ဖို့ ခက်နေသည်။ ထို့ကြောင့်..

“နင်နော်.. ကျုပ်ကျုပ်သတိထား”

ဟူ၍သာ ငေါက်လိုက်ရသည်။ အငယ်ကောင် ခေါင်းကုတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားစဉ်..

“ဟဲ့.. အဝတ်အစားတွေ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လွှားထားနော်၊ လုံးထွေးပြီး ပစ်မထားခဲ့နဲ့”

ဟု အမေက လှမ်းအော်သည်။

ထိုစဉ် သားကြီးဖြစ်သူက..

“သိပ်မအော်ကြနဲ့လေ.. ဒီမှာ ဖုန်းပြောနေတာ မတွေ့ဘူးလား”

ဟု လှမ်းဟန်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ဝါးနှင့်အုပ်ထားသော ဖုန်းပြောခွက်ကို ပြန်ဖွင့်ပြီး..

“ခင်ဗျားပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်.. ဒါဘီပွဲဆိုတော့ လယ်ဗယ်နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သမီးအလတ်ဖြစ်သူ အလုပ်မှ ပြန်လာသည်။ ခြင်းတောင်းကို စားပွဲပေါ်ချရင်း..

“အမေ့အိပ်မက်ကလည်း အလကားပဲ”

ဟု ပြောရင်း အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

“အရေးထဲ သူကလည်း တစ်မျိုး”

အမေလုပ်တဲ့သူက ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက် ရှေ့မှာချထားသော စာရွက်ကို ကြည့်လိုက်၊ ဗလာစာအုပ်မှာ ရေးခြစ်လိုက်၊ ခေါင်းကုတ်လိုက် လုပ်နေ၏။

အငယ်ကောင်သည် အဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် အိမ်ဦးခန်းထဲ စွတ်ခနဲ ဝင်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ အိမ်ပေါက်ဝဆီ ပြေးသည်။

“ဟဲ့.. ဒါက ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

အမေက မေးလိုက်တော့..

“ဘိုးဘိုးက အော်နာပေးလိုက်လို့ မုန့်သွားဝယ်စားမလို့”

ဟု ပြန်ဖြေသောအခါ..

“မုန့်စားမယ် အကြောင်းပြပြီး တီဗီဂိမ်းဆိုင်မှာ တမေ့တမော သွားကစားမလို့ မဟုတ်လား၊ အေး.. တွေ့မယ် တွေ့မယ်၊ နင့်အဖေ ဘီလီယက်ခုံက ပြန်လာမှ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆော်ခိုင်းရမယ်”

ဟု အမေလုပ်သူက မျက်စောင်းခဲရင်း ပြောလိုက်သည်။

နာခေါင်းနှင့် ခြေထောက်

အိပ်ရေးမဝသေးမှန်း သိသဖြင့် ဦးနှောက်က ကန့်ကွက်နေသည့်ကြားမှ နှလုံးသားက အခုန်မြန်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်.. အစောကြီးရှိသေးတယ်ကွ၊ ခါတိုင်းဆို ရှစ်နာရီလောက်မှ ထတာပဲ”

“ဒီနေ့ အရေးကြီးတယ်.. စောစောထမှ ဖြစ်မယ်”

“မင်းကတော့ ပိုလွန်းတယ်၊ စောစောထရမယ် ဆိုရင်လည်း နှိုးစက်သံ မြည်မှာပေါ့ကွ”

ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသားတို့ ငြင်းခုန်နေစဉ်မှာပင် မသိစိတ်က “နိုးတော့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ မျက်လုံးသည် ပွင့်လာရလေတော့၏။ အချိန်မတန်သေးဘဲ ဖွင့်လိုက်ရသဖြင့် မျက်လုံးက တစ်ချက် ညည်းညူလိုက်သည်။ ကျိန်းစပ်စပ်ဖြစ်ပြီး ခဏမျှ ဝေဝါးနေသည်။ ထို့နောက် တစ်ကိုယ်လုံး နိုးထလာလေ၏။

သွားတိုက်နေစဉ်မှာ..

“မင်းက အညစ်ပတ်ဆုံးမို့ အရင်ဆုံး ဆေးကြောပေးရတာကွ”

ဟု နာခေါင်းက လှမ်းစသည်။ ထိုစဉ်မှာ မျက်နှာသစ်လိုက်သဖြင့် နာခေါင်းသည် လန့်ပြီး “ဟာ.. အေးလိုက်တာကွာ” ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်.. သူများကို စချင်တဲ့ကောင်”

ဟု ပါးစပ်ကပြောရင်း ရယ်လိုက်၏။

နံနက်စာစားတဲ့အခါမှာလည်း လျှာနှင့်သွားတို့ အချင်းများကြသည်။

“ဝါးတော့ ငါက အပင်ပန်းခံပြီး ဝါးရတယ်၊ မင်းက ဖိမ်နဲ့စောင့်ပြီး အရသာခံတယ်၊ ဒါ တရားသလားကွ၊ ငယ်ပျင်းရဲ့”

ဟု သွားက မကျေမနပ်ပြောတော့..

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ကွာ.. သွားကြားညပ်တဲ့အခါ ငါလည်း ကူပြီး ရှင်းပေးပါသေးတယ်၊ ဒီနေ့တော့ တို့သခင် ဘာတွေလောနေလဲ မသိဘူး၊ အရသာ ကောင်းကောင်းမခံစားရသေးခင် အစာတွေကို အမြန်တက်သုတ်ရိုက်ပြီး မျိုချနေတော့တာပဲ”

လျှာက တုံ့ပြန်သည်။

“ညက်ညက်ကလေး ဝါးကြပါကွာ.. ဒီမှာ အစာချေရတာ မလွယ်ဘူး”

အရေးထဲမှာ အစာအိမ်က လှမ်းပြီး ပြဿနာရှာနေသေးသည်။

ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်က အဝတ်အစားလဲသည်။ ခါတိုင်းနေ့တွေလို တွေ့ကရာ ကောက်ဝတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ရွေးနေသဖြင့် ဦးနှောက်မှာ တော်တော် အလုပ်ရှုပ်သွားရသေးသည်။

“ကဲ.. ခြေထောက်ရေ၊ မင်းအလှည့် ရောက်ပြီ”

ဆိုသော တပ်လှန့်သံ ကြားသောအခါ ခြေထောက်က စတင်လှုပ်ရလေတော့သည်။ လမ်းထိပ် ကားမှတ်တိုင်ဆီသို့ လျှောက်ရခြင်းဖြစ်၏။ နည်းနည်းလှမ်းသဖြင့် ခြေထောက်က..

“တက်စီလေး ဘာလေး ငှားရင်ကောင်းမယ်၊ ငါ သက်သာတာပေါ့”

ဦးနှောက်က..

“လုပ်မနေနဲ့.. ပိုက်ဆံသိပ်မရှိဘူး၊ ဒီနေ့ တခြားကုန်ကျစရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ အပိုတွေ မသုံးနိုင်ဘူး”

ဟု ပယ်ချသည်။

“မင်းကတော့ အမြဲတမ်း တွက်ချက်နေတာပဲ”

“စကားမရှည်နဲ့၊ ဟော.. ဟိုမှာ ဘတ်စ်ကား ထွက်တော့မယ်၊ မြန်မြန်ပြေးစမ်းကွာ၊ ဟေ့ကောင်.. ဘာပိုင်နေတာလဲ၊ ပြေးလေ”

ခြေထောက်မှာ အားကုန်ပြေးရသည်။ ဘတ်စ်ကားက ထွက်စပြုနေပြီ။ အရှိန်ကိုထပ်တင်ပြီး လိုက်ရ၏။ ဘတ်စ်ကားနောက်ပေါက်က တန်းကို လက်က ဆုပ်ကိုင်မိပြီး “ခုန်တက်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်းရေ” ဟု အချက်ပေးလိုက်သောအခါ ခြေထောက်က အချိန်ကိုက် လှုပ်ရှားသည်။ ဒါတောင် မနက်စောစောမို့ သွေးမပူသေးသဖြင့် ဟန်ချက် နည်းနည်းလေး လွဲသွားသည်။ နောက်ဘက်ခြေနင်းခုံပေါ်မှာ ခြေဖျားလေးထောက်ပြီး ကုပ်မိသွားလို့ တော်သေးသည်။ ခြေမကတော့ နည်းနည်းနာသွား၏။

ဘတ်စ်ကားက ရိုးရာမပျက် ကျပ်မြဲကျပ်နေ၏။ တညောင်းကြီး မတ်တပ်ရပ်စီးရပြီးမှ ဆင်းမယ့်မှတ်တိုင် ရောက်သည်။ အောက်ဆင်းပြီးပြန်တော့လည်း မှတ်တိုင်မှာပဲ ရပ်ပြီး တော်တော်ကြီးကြာအောင် စောင့်ရသေးသည်။

“ကြွက်သားတွေ တောင့်နေပြီကွာ.. ထိုင်စရာနေရာလေး ရှာပါလား”

ခြေထောက်က အကြံပြုသော်လည်း မအောင်မြင်။ မျက်လုံးတွေက တစ်နေရာကိုသာ ငေးစိုက်မျှော်ကြည့်နေ၏။ သွေးခုန်နှုန်းအကြိမ် ထောင့်လေးရာ ကျော်သွားပြီးတဲ့ အချိန်ကျမှ ရောက်လာသည်။ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှေ့မှာ လာရပ်သည်။

“စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား”

ဟု မေးလိုက်သောအသံကို နားရွက်များမှတစ်ဆင့် ကြားရသည်။

“ကြာလှပြီ.. စိတ်တောင် မရှည်တော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်ကွာ”

ခြေထောက်တွေက လှမ်းအော်သော်လည်း အရာမထင်။ နှလုံးသား၏ အလိုအတိုင်းသာ ပါးစပ်က လိုက်ပြောပေးရသည်။

“မကြာသေးပါဘူး”

ခြေထောက်က တစ်ချက်ဆောင့်လိုက်သေးသည်။

“ကူဇွန်ရရ နေစမ်းပါကွ”

ဟု ဦးနှောက်က လှမ်းဟောကပ်သည်။

“ရုပ်ရှင်ချိန်တော့ မိပါသေးတယ်”

ကောင်မလေးက ပြောသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံက နည်းနည်းလှမ်းသည်။ လျှောက်ပြန်ပေးတော့ ဒီခြေထောက်၊ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ ထိုင်မိတော့မှ နားရတော့သည်။

“ရုပ်ရှင်က ကောင်းရဲ့..လားကွ”

ဟု လှမ်းမေးကြည့်ရာ မျက်လုံးက..

“ရုပ်ရှင်ကို ကောင်းကောင်းမခံစားရပါဘူးကွာ.. ကောင်မလေးဘက် လှည့်လှည့်ကြည့်နေရတာနဲ့ပဲ ဘာတွေပြနေမှန်းတောင် သတိမထားမိဘူး”

ဒီကြားထဲမှာ..

“ငါတော့ ကောင်မလေးရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိပြီဟေ့.. အရမ်းနူးညံ့တာပဲ”

ဟု ညာလက်က ဝံ့ကြွားနေသေးသည်။

ရုပ်ရှင်ပြီးလို့ ထွက်လာတော့ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး စားကြသောက်ကြသေးသည်။ ဒီနေရာမှာလည်း လျှာနှင့်သွားတို့ အချင်းများကြပြန်၏။ သွားတွေက လျှာကို ကိုယ်မယ်တကဲကဲ လုပ်နေသည်။

“မင်းတို့ကောင်တွေကကွာ.. တစ်နေ့လုံးမှ နှစ်ခါသုံးခါလောက် အလုပ်လုပ်ရတာများ၊ ငါ့လို တစ်နေ့ကုန် လျှောက်နေရရင် ခက်မယ်”

ဟု ခြေထောက်က ဝင်ပြီး ဖျန်ဖြေပေးရသည်။

စားသောက်ရုံနဲ့ မပြီးသေး၊ ပန်းခြံထဲကို သွားကြသေးသည်။ အဝင်ဝနားတွင် ခုံတန်းလျားတွေ ရှိပါလျက် ဟိုးအတွင်းထဲထိ လျှောက်ခိုင်းသည်။ ထိုင်စရာနေရာ ရွေးနေတာက စိတ်မရှည်ချင်စရာပဲ။

အရေးထဲ ရှေ့မှာ ခွေးချေးပုံကြီး ရှိနေပြန်သည်။ “သတိထားကွ” ဟု လှမ်းပြောသော်လည်း မရ၊ မျက်လုံးတွေက ကောင်မလေးမျက်နှာကလွဲပြီး ဘာမှမမြင်တော့။ နီးလာပြီ။ နီးလာပြီ။ ဟာ.. သွားပြီထင်တယ်။ ကံကောင်းထောက်မစွာပဲ ခွေးချေးပုံနှင့် တစ်လက်မလောက် ကပ်ပြီး လွဲသွား၏။ ဒီတော့မှ ခြေထောက်လည်း ဘာမှအသုံးမဝင်သော ခြေမျက်စိများကို စုံမှိတ်ထားရာမှ ပြန်ဖွင့်ကြည့်ပြီး..

“ဒီနေ့ ကံမကောင်းပါလား”

ဟု ညည်းရှာသည်။

လူတော်တော်ရှင်းသော နေရာမှာ ထိုင်ကြသည်။ ခြေထောက်မှာ ခုမှပဲ နားရတော့သည်။ ခဏကြာတော့..

“လက်မောင်းသားလေးတွေက အိအိလေးကွ”

လက်ချောင်းများ၏ အသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ သူ့ဟာသူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်ရသလောက် နားလိုက်ဦးမယ်ဟု တွေးပြီး ခြေမျက်စိများကို မှေးလိုက်စဉ်မှာပဲ..

ခြေဖမ်းက စစ်ခနဲ နာသွားသည်။ ဟာ.. ပုရွက်ဆိတ်တွေ အများကြီးပဲ။

“ပုရွက်ဆိတ်အံ့ပေါ် ခြေချမိနေပြီ.. နေရာအမြန်ရွှေ့”

ဟု အရေးပေါ် သတင်းပို့သော်လည်း ဦးနှောက်ထံမှ အကြောင်းပြန်ကြားမှုမရှိ၊ ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့လည်း ဆက်သွယ်မှုဧရိယာပြင်ပ ရောက်ရှိနေသတဲ့။ ကြေးနန်းရိုက်ကြည့်သောအခါ အာရုံကြောတွေ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေသည်။ အီးမေးလ်ခေါက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သွေးအသွားအလာ ကမောက်ကမ ဖြစ်နေလို့ လိုင်းပြုတ်ပြုတ်ကျသွားသည်။

အမှန်တော့ အာရုံခံစားမှုတွေအားလုံး နှာခေါင်းဆီသို့ စုပုံရောက်ရှိနေသောကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ မျက်လုံးတွေတောင်မှ ဖွင့်ထားပါလျက် ကြောင်တောင်ကန်းလို ဖြစ်နေသည်။ နှာခေါင်းသည် ကောင်မလေး၏ ပါးပြင်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ ထို့နောက် အင်္ဂါဂြိုဟ်ဆင်း ယာဉ်တစ်စင်းလို ညင်သာစွာ ထိကပ်မိလေသည်။ ပြီးတော့ နူးညံ့သော အထိအတွေ့၊ သင်းပျံ့သော ရနံ့တွေကြားမှာ သာယာမိန်းမောနေသည်။

ခြေထောက်ခမျာမှာတော့ ပုရွက်ဆိတ်တို့၏ တစ်စစ်စစ် ဝိုင်းအုံ့ကိုက်ခဲခြင်းကို ကြိတ်မှိတ်ခံနေရသည် တစ်နေကုန် လမ်းလျှောက်ခဲ့ရသောကြောင့် ကြွက်သားတွေ တောင့်တင်းနာကျင်နေရရှာသည်။

ထိုအခါမှစ၍ “ကောင်းတော့နှာခေါင်း ညောင်းတော့ခြေထောက်” ဟူသော ဆိုရိုးစကားတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မုခမဂ္ဂဇင်း

(၂၀၀၇)

